

ΣΑΣ ΕΝΝΟΗΣΑΜΕΝ (για άλλη μια φορά)

να οργιζόμαστε με το αίσχος που δημοσιοποιείται για άλλη μια φορά αποκάλυπτα.

Επιτέλους η εργατική τάξη στα σαλόνια! Ανάμεσα σε αστακούς και ακριβά κρασιά και πολύ σύγχρονη τεχνολογία. Οι μάντζερ του ξεπουλήματος κάθε διεκδίκησης και κάθε αγώνα ξέρουν να φροντίζουν πολύ καλά τους εαυτούς τους. Και ακόμα καλύτερα ξέρουν να τους φροντίζουν οι πατρώνες και τα αφεντικά τους, η εργοδοσία και το κράτος που τους χρηματοδοτεί με 3,5 δις αναγνωρίζοντας έτσι τις υπηρεσίες τους.

Εξάλλου είναι νωπές οι μνήμες από την αποκατάσταση του μεγάρου της ΓΣΕΕ και όλες τις εορταστικές εκδηλώσεις που τη συνόδεψαν, μέγαρο που "λύνει" τα προβλήματα του προλεταριάτου το οποίο παρόλα αυτά συνεχίζει να εξολοθρεύεται στους χώρους δουλειάς (αν έχει) και έξω από αυτού εξίσου.

Ως γνήσιοι έμποροι βγάζουν τηνπραμάτεια τους στο σφυρί, μας καλούν να αγοράσουμε ΓΣΕΕ, να καταναλώσουμε μπόλικη ιδεολογία ψεύδους και παθητικοποίησης, αφού

οι φωτισμένοι ηγέτες θα λύσουν για μας όλα τα προβλήματα της εργατικής τάξης, χωρίς εμείς να κουραστούμε καθόλου, μένοντας ήσυχoi θεατές μιας σαπουνόπερας γεμάτης χλιδή για τον έρωτα μεταξύ των μανδρινών της ΓΣΕΕ και των αφεντικών.

Σπόνσορες αυτού του τσίρκου που θέλουν να μας παρουσιάσουν σαν συνέδριο είναι η λιτότητα, η ταξική και εργασιακή ειρήνη, το εθνικό συμφέρον, η ευρωπαϊκή σύγκλιση κτλ. Γενικά όλα αυτά με τα οποία μας φλομώνουν το μυαλό και τις σκέψεις, τις αγωνίες και τα όνειρα. Με κάθε μέσο, με κάθε τρόπο, από τις επιθέσεις των ΜΑΤ σε πορείες μαθητών ή συνταξιούχων, δηλαδή από την ωμή καταστολή οποιουδήποτε μπορεί να γίνει επικίνδυνος και να αμφισβητήσει τις επιλογές τους, μέχρι τους τρόπους με τους οποίους το εργοστάσιο - πόλη ρουφάει τη ζωή μας (με το εμπόρευμα και την ανία), προσπαθούν να μας αφήσουν στην αδράνεια του παρατηρητή, στην υποταγή του μικροαστούλη βολεμένου θεατή, προσπαθούν να συ-

ντρίψουν τη δράση για ένα κόσμο διαφορετικό και ανθρώπινο.

Οι μάσκες έχουν πέσει εδώ και καιρό. Διακρίνουμε καλά το αληθινό πρόσωπο των έμμισθων τσοπανόσκυλων του κράτους. Αυτής της γραφειοκρατικής φάρας, η οποία τη στιγμή που οι προλεταριοί δέχονται μία από τις φοβερότερες επιθέσεις από τα αφεντικά και την κυριαρχία, τη στιγμή που ο κόσμος έχει γίνει στην κυριολεξία αβίωτος, έχει το θράσος να "συνδιασκέπτεται" σε σουίτες και μέγαρο.

Όμως δεν αρκεί κανείς να μεμψιμοιρεί για αυτά που συμβαίνουν γύρω του αλλά να αγωνιστεί για την καταστροφή τους. Χειρότερο από το "ήθος δούλου" είναι το ήθος της παραίτησης και της αδράνειας. Τα πράγματα είναι δύσκολα αλλά αντιστρέψιμα. Κράτος και αφεντικά το ξέρουν καλά μια και αυτό φοβούνται. Κομμάτι του φόβου τους είναι και το νέο-παλιό νομοσχέδιο που ετοιμάζουν για τις πορείες και τις συγκεντρώσεις. Το ζητούμενο για μας είναι το εφιαλτικό για αυτούς. Ας βρούμε λοιπόν τους τρόπους που η α

Συνέχεια στη σελίδα 4

"Προς συντήρηση του ψυχολογούντος τούτου κοινωνικού καθεστώτος, ανεφάνησαν ήδη επί της πολιτικής και δημοσιογραφικής σκηνής, υποκείμενα τινά επαγγελόμενα πομπωδώς, ότι ενδιαφέρονται σπουδαίως υπέρ των εργατών και προτείνουν την ταχεία λήψιν μεταρρυθμιστικών μέτρων υπέρ αυτών."

Αν και έχουν περάσει περίπου εκατό χρόνια από τότε που γράφτηκαν τα παραπάνω λόγια, έχουν τη διαχρονική δυναμική να

ανακαλύπτουν και να ξεσκεπάζουν αυτό που και σήμερα, απείρως πολλαπλασιασμένο συνεχίζει να μας απασχολεί, τη σχέση των καταπιεσμένων με αυτούς τους διαμεσολαβητικούς μηχανισμούς που διαιωνίζουν την υποδούλωση των ανθρώπων στην κεφαλαιοκρατική παραγωγή και το κράτος.

Ακούγοντας λοιπόν τις ραδιοφωνικές διαφημίσεις για το συνέδριο της ΓΣΕΕ στον Αστέρα Βουλιαγμένης, αυτό το γκροτέσκο και κωμικοτραγικό γεγονός, μας κάνουν αρχικά να γελάμε μα και και

όλα απαιτούμε από τους υπόλοιπους συντρόφους) από τον ενθουσιασμό που παρά τις δυσκολίες είναι αυτός που τελικά μας έφερε στο "ένα μόλις βήμα πριν"...

2 Διακρίναμε κάποια στοιχεία στην σημερινή πραγματικότητα, στοιχεία που κάνουν ακόμα πιο απαραίτητη την ποιοτική άνοδο του αναρχικού-επαναστατικού λόγου και προπαγάνδας. Η γενικευμένη κρίση του λόγου καθαυτού μέσα στην ίδια την καθημερινότητα, η νέα εξουσία των ΜΜΕ και ο συνακόλουθος εκφυλισμός κάθε έννοιας πληροφόρησης-ενημέρωσης, τα ολοένα και αναδυόμενα αδιέξοδα της δημοκρατικής διαχείρισης, η αποτυχία των ιδεολογιών αλλά και η ανάδυση μιας ολότελα νέας ριζοσπαστικοποίησης πλάι στον κοινωνικό κυνισμό ή απάθεια, αποτελούν γεγονότα που μπορούν ανάλογα με το πώς θα αντιμετωπιστούν, τόσο να ενισχύσουν όσο και να απειλήσουν την ύπαρξη και την προοπτική αυτών που παλεύουν για μια καινούρια, ελεύθερη κοινωνία.

3 Την ίδια στιγμή, θεωρούμε, πως στα πλαίσια του αναρχικού χώρου αναδεικνύονται συγκεκριμένες ελλείψεις. Ο λόγος δεν έχει τεχνικές δυνατότητες μαζικής απεύθυνσης και συχνά εγκλωβίζεται σε μικρόκοσμους και στενούς κύκλους. Πέρα από αυτό, η έλλειψη αληθινά επιθετικών κινήσεων και ο περιορισμός σε μια τακτική άμυνας και αναμονής, είναι ευνόητο πως κάθε

άλλο από το να φέρνει κοντύτερα την επιτυχία. Εμείς χωρίς να αναμένουμε "θεραπεία δια πάσα νόσο" προσπαθούμε απλά να βοηθήσουμε στη λύση κάποιων προβλημάτων. Μέσα από την πολυμορφία και διαφορετικότητα των απόψεων και της δράσης μας - κάτι που επιτέλους πρέπει να γίνει αποδεκτό "από τον χώρο για τον χώρο" - ξεκινάμε αυτήν την επιθετική κίνηση μαζικής απεύθυνσης και προπαγάνδας που λέγεται εβδομαδιαία αναρχική εφημερίδα...

4 Ακριβώς επειδή αναγνωρίζουμε τη σημασία και τα όποια αποτελέσματα αυτής της προσπάθειας, αποτελέσματα που ξεπερνούν το επίπεδο της συντακτικής ομάδας, ορίσαμε από την πλευρά μας και τη σχέση μας με τους άλλους συντρόφους, τη σχέση μας με τον χώρο.

Θεία την αξίζει και τη χρειάζεται.

Η συντακτική ομάδα του "ΑΛΦΑ"

ΞΕΚΙΝΑΜΕ!
Μετά από πολύμηνες ζυμώσεις, μετά από μια πορεία επιτυχιών αλλά και λαθών ξεκινάμε την κανονική έκδοση και πανελλαδική κυκλοφορία της εβδομαδιαίας αναρχικής εφημερίδας ΑΛΦΑ.

1 Ο χαρακτήρας του εγχειρήματός μας ήταν και παραμένει πειραματικός, ένας χαρακτήρας αναζήτησης. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να είναι; Κατατεθειμένη εμπειρία, πάνω σε μια τέτοια έκδοση, δεν υπάρχει- είμαστε υποχρεωμένοι να την κατασκευάσουμε. Πολιτική ομάδα με συγκεκριμένες συνθέσεις αποφύγαμε να δημιουργήσουμε - βρεθήκαμε μαζί και λειτουργούμε παρέα με τις διαφορετικότητές μας. Τα οικονομικά μας μέσα πενιχρά, τα προβλήματα και οι υποχρεώσεις πρωτόγνωρες, τελικά αυτό που μας συνδέει, αυτό που αποτελεί τη βάση της προσπάθειάς μας, αλλά και αυτό που όρισε την επιλογή των συγκεκριμένων διαδικασιών, δεν είναι άλλο από την πίστη και την αφοσίωση σε αυτό που κάνουμε, από την καθαρότητα και τιμιότητα των σχέσεων και της συνεργασίας μας (πράγματα που πρώτα από

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ 7 ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

ΚΑΡΑΤΖΑΣ - ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ - ΣΕΙΣΙΔΗΣ - ΞΥΔΑΣ - ΚΑΡΑΛΕΜΑΣ - ΜΑΖΟΚΟΠΟΣ - ΤΣΑΤΣΟΥΛΑΣ

Σχόλ

★ Στις 20 εφημερίδες που αρθρογραφεί ο κ. Έκο δημοσίευσε την εμβριθή κατηγορία του για τα Μ.Μ.Ε. Νέος θρίαμβος της διανόησης!

★ Τους ρίχνουν τις τιμές και διαμαρτύρονται. Εφημερίδες εναντίον. Media Shop και οι εκδότες ανακαλύπτουν πόσο κακή είναι η ελεύθερη αγορά.

★ Ζωντάνεψε αιφνιδίως ο Ελ Σιντ και απειλεί με διαγραφές. Η εξουσία ανασταίνει...

★ Τριάντα χιλιάδες εργατικά ατυχήματα το χρόνο συμβαίνουν στην Ελλάδα. 30.000 θύματα της τρομοκρατίας.

★ Την Αττική έχει στο εξώφυλλό του το νέο τρίτο έπος για τη «Μακεδονία» του φιλέλληνα Ν. Hammond. Ίσως σε ένδειξη ευγνωμοσύνης για τη χρηματοδότηση.

★ Μια καλή ευκαιρία για ατομικά κέρδη, μια καλή ευκαιρία για κοινωνική ευαισθησία, μια καλή ευκαιρία για να ασχολείται με «κάτι» ο κόσμος, για τον ίδιο για τα ΜΜΕ, για το κράτος, η υπόθεση Μονσελά είναι απλά μια πολύ καλή ευκαιρία...

★ Κακόμοιροι μπάτσοι, καλούνται τώρα να πληρώσουν τις εντολές του Χριστιανού υπουργού για τον ξελοδαρμό των γερόντων... Τι να κάνουμε, αυτά έχει το μισοφορικό...

★ Οριστικά κλείνει η υπόθεση Κοσκωτά με παύση της δίωξης για όλους τους κατηγορούμενους. Η ανεξάρτητη δικαιοσύνη ξαναχτύπησε...

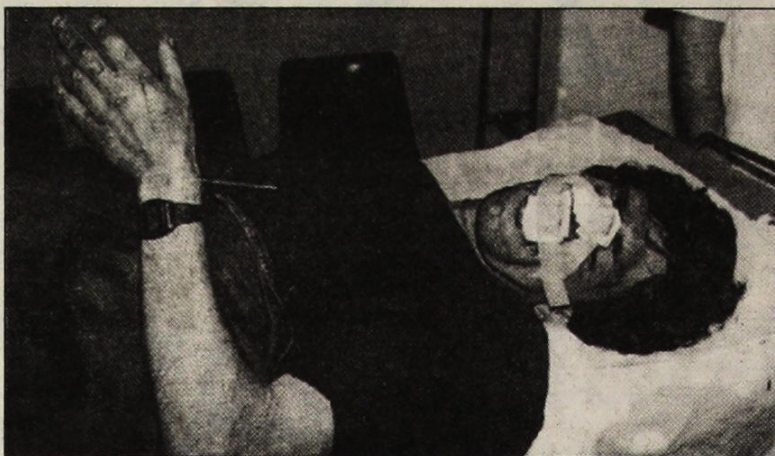
★ Στις 15 του μηνός το κέντρο ζωής και έμπνευσης οργάνωσε happening στο Θησείο, όπου παρουσίασαν το υπό αγορά μηχανήμα ανταλλαγής των χρησιμοποιημένων συριγγών με καινούργιες, φυσικό ορό και προφυλακτικό. Έτσι ο χρήστης θα μπορεί να ανταλλάσσει την παλιά του σύριγγα με μια νέα. Στο happening παραβρέθηκαν «διασημότητες» της πολιτικής και κοινωνικής σκηνής, Δαμνίκη, Βαλιανός, Ανδριανόπουλος, και πλήθος δημοσιογράφων, που αντάλλαξαν της χρησιμοποιημένες τους σύριγγες με νέες. Όλα αυτά είναι καλά, μας γεννιέται όμως η απορία: Ξέρουν πολλούς χρήστες να κυκλοφορούν με τα χρησιμοποιημένα κα νά κ ι α στην τσέπη;

Άγιοι Ανάργυροι: ΕΝΑ ΨΕΜΑ ΚΑΙ Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΤΗΣ «ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΗΣ»

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ 4 ΜΑΡΤΙΟΥ στην πλατεία Αγίων Αναργύρων, έξι άτομα επιτέθηκαν και τραυμάτισαν θανάσιμα με μαχαίρι τον 18χρονο Λάζαρο Καυκιά. Τα ΜΜΕ βγήκαν και ξέρασαν διάφορα ρατσιστικά για τους «αλβανούς φονιάδες». Τι κι αν από την σύλληψη αποδείχτηκε ότι οι έξι αυτοί άνθρωποι είναι κάτοικοι της νοτιού Αλβανίας, της «βορείου Ηπείρου», «έλληνες βορειοηπειρώτες» δηλαδή όπως ανάλογα με το κλίμα παρουσιάζονται. Δεν ήταν δα και δύσκολο ψέμα, όλα τα εξωτερικά χαρακτηριστικά είναι (ίδια) και εφόσον δεν ήταν καμία υπόθεση Πύρρου Δήμα, να παρουσιαστούν σαν «αλβανοί εγκληματίες».

Όμως το γνωστό από τα media περιστατικό είναι έτσι κι αλλιώς η μισή αλήθεια. Και επειδή ξέρουμε ότι η μισή αλήθεια είναι ένα ολόκληρο ψέμα, ένα ψέμα που στο συγκεκριμένο γεγονός σχετίζεται άμεσα με την διάδοση και την ενίσχυση του ρατσισμού, κρίνουμε αναγκαίο να σταθούμε λίγο στο παρελθόν αυτής της ιστορίας που σκόπιμα κρύφτηκε από τα ΜΜΕ. Στην περιοχή αυτή λοιπόν τον τελευταίο καιρό γίνονταν συχνά επιθέσεις νεαρών «χουλγκάνων» σε μετανάστες της περιοχής. Ο ποδοσφαιρικός αγώνας τελείωνε και ύστερα από το ξύλο με τους «εχθρούς» της αντίπαλης ομάδας, οι χουλγκάνοι των Αγίων Αναργύρων, συνέχιζαν το βίαιο χόμπι τους κυνηγώντας και ξυλοκοπώντας τους ήδη κυνηγημένους αλβανούς μετανάστες. Τσαμπουκάς της συνοικίας και πρωτοστάτης των επιθέσεων αυτών ήταν ο νεκρός πια γιος αστυνομικού Λάζαρος Καυκιάς.

Κάπως έτσι φτάσαμε στο γεγονός της 4/3. Κάποιοι μετανάστες, (ακόμα και οι βορειοηπειρώτες αντιμετωπίζονται το ίδιο ρατσιστικά) πέρασαν στην απειρίθεια, αγνοώντας όλες τις συνέπειες μια τέτοιας επίθεσης αφού απεγνωσμένα αμύνονταν όπου και αν πάνε αντιμετώπιζοντας έναν πόλεμο που τους έχει κηρύξει η κοινωνία. Εύλογα λοιπόν γεννιούνται κάποια ερωτήματα. Πόσο καιρό θα μπορούσαν ακόμα να αντέξουν οι μετανάστες όλο αυτόν τον κρυφό φασισμό, που τους περιορίζει, τους ξεφτιλίζει, τους υποτιμά, τους κλέβει, τους βιάζει και τους δολοφονεί; Μήπως θα πρέπει με την σιωπή τους και την αντοχή τους στον πόνο στην ουσία να πάνε μια κατά-

Ο Σπύρος Κηπουρός στο νοσοκομείο μετά την επίθεση των «αγανακτισμένων» στους Αγίους Αναργύρους

σταση εκεί που όπως δείχνουν τα πράγματα μπορεί και να πάει, στο φασισμό; Μήπως θα πρέπει να δείξουν ότι αυτοί είναι η μπάλα, που όλοι τη χτυπάνε για να φτιάξουν την πιο μεγάλη άρεια, ομοιόμορφη και ομοιογενή ομάδα; Πως θα μπορούσαν να γίνουν το ένα και μοναδικό σκαλοπάτι που πρέπει να πατηθεί για την καθιέρωση του ρατσισμού σαν το «πολιτιστικό» στήριγμα των κοινωνιών του μέλλοντος; Όχι βέβαια! Η απελπισμένη τους άμυνα τόσο σε αυτό το γεγονός, όσο και στο πρόσφατο περιστατικό στην Ομόνοια όπου τούρκοι και κούρδοι συγκρούστηκαν με τους φασίστες, δείχνει αν μη τι άλλο ότι αυτοί δεν καταλαβαίνουν διαφορά ανάμεσα στον καθαρό και συγκαλυμμένο (πίσω από την αγανάκτηση) φασισμό.

Έτσι ο ρόλος του πρωταγωνιστή στην ιστορία περνά σε όλον εκείνον τον νεαρόκοσμο των Αγίων Αναργύρων, των βουτηγμένων μέσα στην τυφλή βία, και φορέα του πιο επικίνδунου ιού της εποχής μας, αυτόν των media. Η συχνή προβολή μέσα από κανάλια και σταθμούς των μεταναστών σαν εγκληματίες, βιαστές, υπεύθυνους για την ανεργία, η διαφήμιση και η έμμεση παρότρυνση στις ρατσιστικές επιθέσεις, η συντήρηση του κάθε εθνικιστικού παραληρήματος καθώς και η διαιώνιση των πλαστών διαχωρισμών ανάμεσα στους ανθρώπους είτε αυτοί προέρχονται από αθλητικές ομάδες, είτε από κόμματα, είτε από το αν είσαι έλληνας ή ξένος.

Όλα αυτά είναι ικανά στο να πα-

ρουσιάζουν τους διαφορετικούς σαν εξιλαστήρια θύματα μίας κοινωνίας κοιμισμένης στον ύπνο της πληροφόρησης των ΜΜΕ. Όλα αυτά είναι δουλειές με αποτελέσματα από την πλύση εγκεφάλου που κάνουν τα media, δουλειές που για να παρουσιαστούν πατάνε πάνω στην αξιοπρέπεια του καθένα μας, που μπλοκάρουν το μυαλό μας, που μιλάνε με τα στόματά μας και χρησιμοποιούν τα μάτια μας για να βλέπουν ό,τι αυτοί γουστάρουν να δούνε. Γιατί εμείς δεν μπορούμε να καταλάβουμε ούτε τον ένα και πραγματικό διαχωρισμό ανάμεσα στους μυριάδες πλαστούς. Ανάμεσα σε εξουσιαστές - εξουσιαζόμενους. Έτσι στρώνεται το παιχνίδι για να πατήσουν οι «γορίλες» με τα ξυρισμένα κεφάλια. Μόνο που αυτοί είναι απλά διακοσμητικά στοιχεία. Όταν έχεις να κάνεις με ένα κράτος που φωνάζει «έξω οι ξένοι» με μαζικές απελάσεις μεταναστών, με άθλιες συνθήκες δουλειάς, με βιασμούς, ακόμα και με δολοφονίες στα σύνορα.

Και όταν για την ευκολόπιστη κοινωνία είναι η τυχαία εκπυρσοκρότηση όπλου μπάτσου ή στρατιωτικού που ευθύνεται για τους φόνους των μεταναστών, άλλο τόσο εύκολα αποδέχεται σαν πράξη αγανάκτησης τον άγριο ξελοδαρμό από πολλούς αγανακτισμένους, του Σπύρου Κηπουρού, το βράδυ της Τρίτης 7/3 στους Αγίους Αναργύρους, γιατί τον πέρασαν για αλβανό! Έτσι... όπως πέρασαν και τα ΜΜΕ άρα και η κοινωνία τους δράστες της επίθεσης για αλ-

βανούς. Ίδια εξωτερικά χαρακτηριστικά, ίδια εσωτερική κατωτερότητα. Αν δεν πάρουμε ενεργή θέση σε όλα αυτά τα γεγονότα καθώς και σε όλα εκείνα που με την ύπαρξη τους χτυπούν στην ουσία την ελευθερία, τότε αύριο όταν βρεθούμε μπροστά σε φαινόμενα ρατσισμού που δεν μπορούμε σήμερα να φανταστούμε θα μας αναλογεί το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνης. Ίσως ένα απόσπασμα μιας προκήρυξης που μοιράστηκε κατά την αντιρατσιστική διαδήλωση αναρχικών - αντιεξουσιαστών στο Κριεκούκι Αττικής τον Ιούλιο του 93 με αφορμή τις εκεί επιθέσεις «ελληνοφύλων» κατά μεταναστών, θα μπορούσε να αποτελεί την ουσία, αυτό που πρέπει τελικά να δούμε βαθιά: «Χωρίς περιστροφές.

Ο ρατσισμός δεν αρχίζει με τη βία. Εκεί τελειώνει. Ο ρατσισμός αρχίζει από το «αυτοί είναι το πρόβλημα». Αρχίζει από την περιφρόνηση. Αρχίζει από την ηλιθία γενίκευση, όπου ο καθένας θεωρείται είδωλο ενός έθνους, μιας φυλής, μιας θρησκείας και γι αυτό ένοχος. Και όταν αρχίζει ο ρατσισμός φουντώνει σαν πανούκλα, χτυπώντας τη συνείδηση και την αξιοπρέπεια της κοινωνίας, κάθε κοινωνίας που περιβάλλει τους μετανάστες εργάτες. Όμως δεν είναι αυτοί το πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι ο ρατσισμός. Και αυτός είναι ένας πολύ σοβαρός λόγος να πούμε σήμερα πως ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ, ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ».

Γ. Μ.

Κραυγή Ελευθερίας - Νηστεία Θανάτου

ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΣ εδώ και 9 χρόνια. Δεν υπάρχει ανθρωπιά σε αυτό τον τόπο που τον λένε Ελλάδα και πιο πολύ απευθυνόμενοι στους δικαστές και λέω ΟΧΙ, δεν έχουν ίχνη ανθρωπιάς απάνω τους. Γιατί εάν είχαν δεν θα άφηναν νέους ανθρώπους να πεθάνουν μες στα σίδερα της κόλασης που έχουν ονομάσει σωφρονιστικά καταστήματα - φυλακές.

Βρίσκομαι από 20 χρόνων στη φυλακή. ΟΧΙ γιατί έκλεψα, ΟΧΙ γιατί βίασα, αλλά επειδή χτύπησα κάποιον ελαφρά. Και τώρα μετά από 9 χρόνια και 6 μέρες έλω να βγω έξω, αλλά λένε ότι δεν σωφρονίστηκε. Δηλαδή δεν έγινε φυτο-ρομπότ, χαφίης, γιατί μόνο έτσι σωφρονίζουν σήμερα στις φυλακές της Ελλάδας, ή και κάτι χειρότερο, σε κάνουν πρεζάκια και τότε είσαι έτοιμος να βγεις από τη φυλακή. ΑΧΡΗΣΤΟΣ όμως στον εαυτό σου και χρήσιμος στην πολυαγαπημένη σας κοινωνία. (Γράμμα του απεργού πείνας Ερντάλ Καρασού)

Ο Ερντάλ Καρασού είναι ένας τούρκος, που ζει πολλά χρόνια τώρα το «εξπρές του μεσονυχτίου» στην Ελλάδα. Ως τότε:

Ο Ερντάλ έκανε 48 ημέρες απεργία πείνας την οποία διέκοψε στις 8 Μάρτη εξαντλημένος λίγο πριν τα όρια του. Με ότι προβλήματα του άφησε αυτή η ιστορία και με ότι δυνάμεις του έχουν απομείνει θα πάει στο Εφετείο την Πέμπτη 16/3, για να διεκδικήσει την απελευθέρωσή του. Την Παρασκευή 10 Μάρτη πραγματοποιήθηκε στην πλατεία Ελευθερίας στον Κορυδαλλό συναυλία αλληλεγγύης στον Ερντάλ διοργανωμένη από συντρόφους και πλαισιωμένη από πολύ κόσμος.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΝΤΑΛ ΚΑΡΑΣΟΥ

Καταναλώστε οικολογικά (αλλά καταναλώστε)

Όλοι έχουμε ακούσει για τα νέα, οικολογικά, καταναλωτικά αγαθά, που λανσάρουν οι πολυεθνικές σαν καλύτερα για το περιβάλλον και φθηνότερα για τον καταναλωτή. Καταλυτικά αυτοκίνητα, φιλικά βιοδιασπώμενα απορρυπαντικά, ακίνδυνα σπρέι, μπαταρίες χωρίς τοξικές ουσίες και τόσα άλλα. Υπάρχουν εταιρίες που διαφημίζουν, ακόμη και την αλλαγή συσκευασίας (χάρτινη αντί πλαστική) για να δείξουν ένα ανθρώπινο πρόσωπο και να επηρεάσουν μέσω αυτού τους καταναλωτές με απώτερο στόχο, - τι άλλο; - το κέρδος. Όλα λοιπόν τα παλιά, καταστροφικά για το περιβάλλον προϊόντα, κατά τις εταιρίες, πρέπει να αντικατασταθούν, με άλλα λιγότερο επιβλαβή, στην ήδη ευαίσθητη οικολογική ισορροπία του πλανήτη και λύθηκε το πρόβλημα.

Για να πουλήσουν όμως αυτά, τα νέου τύπου προϊόντα, πρέπει να δημιουργηθεί και ο νέος τύπος καταναλωτή. Παρόλα αυτά όμως, δεν παύει να είναι καταναλωτής και εκεί υπάρχει το πρόβλημα, που καμία εταιρία δεν λέει (και πως να το πει άλλωστε). Γιατί αυτοί το ξέρουν καλά πως η λύση για το οικολογικό, δεν είναι ένα νέο μοντέλο καταναλωτή, που δεν θα καταναλώνει καταστροφικά, αλλά οικολογικά. Πόσο οικολογικά να καταναλώνεις άραγε, όταν για εκατομμύρια χάρτινες συσκευασίες που χρησιμοποιούν οι πολυεθνικές ξεπατώνονται

τεράστιες δασικές εκτάσεις για να καλυφθούν οι ανάγκες τους. Ξέρουν πολύ καλά ότι η μόνη λύση για το οικολογικό πρόβλημα είναι η λιγότερη κατανάλωση χιλιάδων άχρηστων προϊόντων που οι ίδιες εφευρίσκουν και σε τελική ανάλυση, η παύση της ύπαρξής τους. Μόνο η απομάκρυνση από την σημερινή υπερκατανάλωση, μπορεί να θεωρηθεί σαν κάποιο σοβαρό μέτρο στην οικολογική ισορροπία.

Όσο λοιπόν και να προχωρήσει η

τεχνολογία σε καινούριους κινητήρες, σε βιοδιασπώμενα απορρυπαντικά και σε καινούργια σπρέι χωρίς χλωριοφθοριάνθρακα, το πρόβλημα θα παραμένει. Ο καταναλωτής που κυρίως η διαφήμιση των πολυεθνικών θα καθορίζει τον χαρακτήρα του θα υπάρχει και η ανθρωπότητα όσο δεν επικεντρώνει στην ικανοποίηση των παγκόσμιων αναγκών της, τόσο θα θέτει σε κίνδυνο το περιβάλλον και την ύπαρξη της.

Α. Γ.

Villa Αμαλίας

Η κατάληψη στέγης και αυτοδιαχειριζόμενος χώρος έκφρασης και επικοινωνίας, με το όνομα Villa Amalias, συμπλήρωσε 5 χρόνια ζωής. Την εβδομάδα που έρχεται και στα πλαίσια των γενεθλίων διοργανώνει:

την Πέμπτη 23 Μάρτη

το θεατρικό «ΟΝΕΙΡΟ ΓΙΑ ΔΥΟ» Γ. Ν. Φουαζί προβολή της ταινίας «Promised Land» του Μ. Χάφμαν

την Παρασκευή 24 Μάρτη

το κουκλοθέατρο του Αγίουσαγιά, το έργο «ο Φασουλής» προβολή της ταινίας «Ερικ ο Βίκινγκ» του Τ. Τζόουνς

το Σάββατο 25 Μάρτη

το θεατρικό «το μωρό του Ρούβι» του Τ. Ουίλιαμς προβολή της ταινίας «Δίχως στέγη, Δίχως νόμο» της Α. Βαρντά.

Το κάλεσμα που
στάλθηκε στον Ηλία.
Παρόμοια έχουν σταλεί σε
πολλούς συντρόφους

ΤΗΛ. - FAX: -
 ΠΙΚΟΙΝΟΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
 Τ.Κ. 100 35
 ΑΘΗΝΑ

Οικονομία; Όχι, ευχαριστώ!

Με το καλημέρα 1995, να ένα μπάχαλο επαναλαμβανόμενο στις αρχές κάθε χρόνου. Προϋπολογισμός, οικονομία, ανάπτυξη και σε κάποια παραλειπόμενα οι "αυξήσεις" μισθών, οι ανατιμήσεις προϊόντων πρώτης ανάγκης, οι αυξήσεις στα τιμολόγια των ΔΕΚΟ και η ανεργία. Όποιο κανάλι και να δεις στην τηλεόραση, όποιο σταθμό και να ακούσεις στο ράδιο, θα έχει κάποιον "ειδικό" αναλυτή, κάποιον υπουργό, υφυπουργό ή βουλευτή, που αναλόγως σε ποιο κόμμα ανήκει, την ανάλογη κατεύθυνση θα έχει η οικονομική ανάλυσάρα του.

Κάποιοι επαναστάτες-εξτρεμιστές, συνδικαλιστές, φανατικοί του χρηματιστηρίου τύπου Πιπεριά, κατανοούν απολύτως την ανάγκη του κεφαλαίου αλλά απαιτούν με πάθος και διεκδικούν το 3 συν 3 στις αυξήσεις των εργαζομένων να γίνει 5 συν 5 ή έστω 4 συν 4, αλλιώς θα υπερασπιστούν το δίκιο των εργαζομένων κηρύσσοντας μέχρι και 48ωρη απεργία. Αρχισε το σύστημα να τρέμει με τις απειλές αυτές. Οι κεφαλαιόκρατες ίδρωσαν από την ταραχή τους και βάλθηκαν να μας πείσουν μέσω των ΜΜΕ, που κάποιες κακές γλώσσες λένε ότι ελέγχουν, πόσο πραγματικά χρειάζεται η υπομονή μας, ακόμη και η εθελούσια συμβολή μας για την ανάπτυξη της "εθνικής" μας οικονομίας.

Σαν πολίτης λοιπόν κι εγώ λοιπόν αυτής της χώρας, είπα να προσπαθήσω να ενημερωθώ και να καταλάβω τους λόγους που εγώ μαζί με κάμποσα εκατομμύρια εργαζόμενους πολίτες της ίδιας χώρας πρέπει να ανεχόμαστε τη φτώχεια, για να αναπτυχθεί ο αόρατος αυτός μηχανισμός που λέγεται "εθνική οικονομία".

Επειδή αυτά που λένε οι πολιτικοί στους σταθμούς και στα κανάλια δεν τα καταλαβαίνουν ούτε οι ίδιοι, είπα να διαβάσω καμία οικονομική εφημερίδα, να μάθω τι γίνεται με τις επενδύσεις, τις πιστωτικές κάρτες, τα επιτόκια, το δεύτερο πακέτο Ντελόρ (μία και το πρώτο το έφαγε η μαρμάγκα και κάποιοι επιτήδριοι) για την ανάπτυξη, τα τεκμήρια, τις προβληματικές (που αφήνουν χιλιάδες ανέργους) και τα μεγάλα έργα τύπου αεροδρόμιο Σπάτων, μετρό και τέλος για τον περιβόητο προϋπολογισμό.

Το πρώτο πράγμα που διαπιστώνεις αμέσως είναι, ότι οι έννοιες της οικονομίας είναι από διφορούμενες έως εντελώς αόριστες.

επενδύσεων στη Βουλγαρία η Ελλάδα κατέχει την πρώτη θέση, στο σύνολο της αξίας των ξένων επενδύσεων βρίσκεται στην όγδοη με μόλις 3,8%. Αυτό μπορεί να σημαίνει κάτι που ούτως ή άλλως συμβαίνει δηλαδή ότι με τη συνθήκη Μάαστριχτ το ελληνικό κράτος είναι ακόμη πιο ανίσχυρο οικονομικά όσες επενδύσεις και να κάνει ή ότι οι επενδύσεις αυτές, είναι μικρές και κατ' ουσία εικο-

νικές για να καλύπτουν άλλες δραστηριότητες και να κερδοσκοπούν ασύστολα οι επενδυτές.

Βλέπουμε ένα παιχνίδι με τις αναθέσεις των "μεγάλων έργων κοινής ωφέλειας" τύπου ζεύξη Ρίου - Αντίρριου, όπου όλες οι πολυεθνικές να κοντράρονται στις μίζες για το ποιος θα τις πάρει. Βλέπουμε την Ιντακόμ του Κόκκαλη να επενδύει 5 δις στην Βουλγαρία και άλλα τόσα στη Ρουμανία και ταυτόχρονα την πρώτη ελληνική ιδιωτική αεροπορική εταιρία να πτωχεύει έχοντας απλήρωτους από τον Νοέμβριο τους 250 εργαζομένους και να ετοιμάζεται να πουληθεί στην αγγλική Virgin.

Βλέπουμε να κάνουν ένα παιχνίδι με τα επιτόκια, που ανάθεμα και οι ίδιοι αν καταλαβαίνουν τι εφευρίσκουν συνεχώς για να μας παραμυθιάζουν και να μας τα παρουσιάζουν σαν κυρίαρχο θέμα της ζωής μας, όπως και με τις πιστωτικές κάρτες και την φορολογία τους, θέμα που αφορά ένα πολύ μικρό ποσοστό της σημερινής ελληνικής κοινωνίας.

Το μόνο σίγουρο τελικά είναι ότι δεν υπάρχει εθνική οικονομία και ίσως θα έπρεπε να εξαλειφθεί και σαν όρος. Υπάρχει μόνο το διεθνές κεφάλαιο που οργανώνει τη διεθνή οικονομία ανάλογα με τις ανάγκες της κυριαρχίας του. Μια διεθνή οικονομία που έχει να κάνει με το εμπόριο ειδών πρώτης ανάγκης μέχρι το εμπόριο όπλων, ναρκωτικών, τεχνολογίας, επιστήμης, μουσικής, ιδεών και ακόμη τρόπου ζωής.

Αυτό το έχουν αντιληφθεί εδώ και αρκετά χρόνια οι ντόπιοι υποτακτικοί του διεθνούς κεφαλαίου και εντελώς τυχαία, ταυτόχρονα οι διαχειριστές της εξουσίας στο ελλαδικό χώρο είτε με τη μορφή της σύγχρονης δεξιάς με τη Ν.Δ. είτε με το σοσιαλιστικό προσωπείο του ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Το έχουν αντιληφθεί και ασκούν την εξουσία τους με κριτήριο όχι το καλό του λαού, που έτσι κι αλλιώς καμία εξουσία δεν το έχει αλλά ούτε καν αυτού που χαρακτηρίζουν έθνος ή πατρίδα ανάλογα με τις περιστάσεις και υπεραμύνονται αυτών των χαρακτηρισμών. Αυτό είναι το χαρακτηριστικό από το πώς και το που πουλάνε ό,τι πωλείται. Κανένα εθνικό

ή πατριωτικό κριτήριο. Ακόμη και (το "εθνικό μας" προϊόν, το τζόγο) τα καζίνο, τα πουλάνε σε ξένους κεφαλαιούχους, τη στιγμή που στις χαμηλές τάξεις αναπτύσσουν το ρατσισμό και τη ξενοφοβία. •

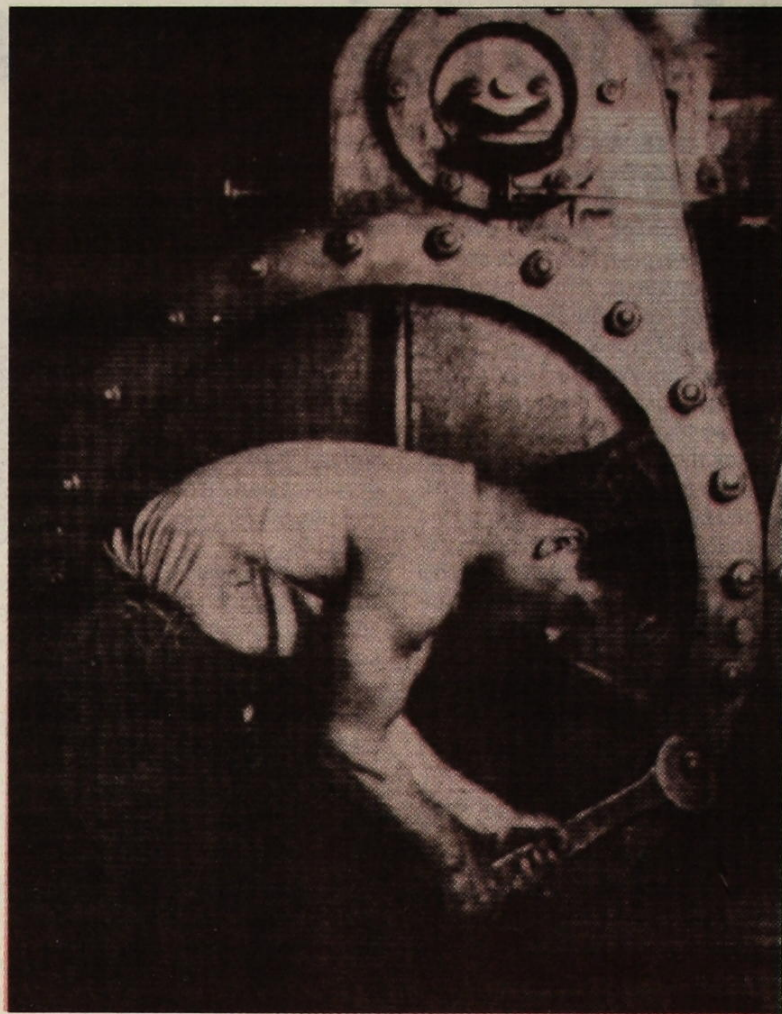
Ο προϋπολογισμός βέβαια δεν έχει ξεκαθαριστεί ακόμα, αφού αυτό που θα ανακοινώσουν για τέτοιο θα εξαρτηθεί από πολλούς παράγοντες. Από το πόσο θα πείσουν τον πληθυσμό με αυτά που λένε μέσα απ' τους μηχανισμούς χειραγώγησης, μέχρι το πόσο θα καταφέρουν να συγκρατήσουν τις ανατιμήσεις, απ' τους ανεξέλεγκτους μηχανισμούς κερδοσκοπίας (πέρα από τους ελεγχόμενους υπάρχουν και αυτοί) και τις αντιδράσεις του κόσμου στο 3 συν 3, το 15% για την παιδεία και γενικότερα τις αντιδράσεις στον τρόπο ζωής που προσπαθούν να εφαρμόσουν και στην ελληνική κοινωνία.

Το 3 συν 3 που τι έχει να πει αν ήταν 8 συν 8 και το 15% για την παιδεία που τι έχει να πει αν ήταν 30%.

Τι να το κάνεις ένα 30% για μια παιδεία που θα κατευθύνεται από αυτούς και θα παράγει όντα που θα λειτουργούν με ένα κομπιούτερ στο κεφάλι και οι αισθήσεις τους θα έχουν να κάνουν με αριθμούς, ποσοστιαίες μονάδες, επιτόκια, τιμαριθμικές αναπροσαρμογές και ο οργανισμός τους θα είναι το κέρδος.

Τι να το κάνεις ένα 8 συν 8 αν πρόκειται αυτό να αποτελέσει ένα εξάρτημα ακόμη στο μηχανισμό χειραγώγησης των εργαζομένων. Αυτό που πρέπει να δούμε είναι η ουσία του τρόπου διαχείρισης της ελληνικής καθώς και την παγκόσμια εξουσίας. Μιας εξουσίας που θα έχει ταυτιστεί πλέον απροκάλυπτα με τις μεγάλες οικονομικές δυνάμεις που δεν έχει νόημα να τις διαχωρίσουμε σε ντόπιες ή ξένες.

Οι εδώ διαχειριστές της εξουσίας, χωρίς κανένα ενδοιασμό μας δείχνουν ολοκάθαρα ότι το μόνο που τους ενδιαφέρει και για το μόνο που αγωνίζονται, είναι η καλύτερη θέση, η δική τους και της συμμορίας τους, στην Νέα Τάξη Πραγμάτων, που δεν έχει να κάνει και πολύ από την Οργουελιανή κοινωνία. Μια κοινωνία μεταμοντέρνων αφεντικών και μεταμοντέρνων δούλων που τα κριτήρια των μεν από τους δε θα είναι καθαρά οικονομικά. Οι δούλοι θα έχουν αποδεχτεί το ρόλο τους και θα ζουν συμβιβασμένοι στα επίχρυσα κλουβιά τους, ανέχοντας και συντηρώντας τις τεράστιες και εμφανέστερες διαφορές και αδικίες. Για τους άλλους, τους αμφισβητίες, τους ρομαντικούς, τους ανυπότακτους, τους νέους που δεν καταλαβαίνουν πολύ απ' αυτά υπάρχει η παλιά συνταγή, η δοκιμα-

σμένη, αλλά με καινούρια μέσα.

Τα ΜΜΕ φοβίζουν τους συμβιβασμένους λέγοντας τους πως δεν υπάρχει άλλη λύση, παρά μόνο αυτή που λένε να δεχτούν αυτά που έχουν γιατί η άλλη είναι αυτή που σας δείχνουμε καθημερινά. Η βία και η καταστολή εναντίον των ανυπότακτων,

των κακών της κοινωνίας μας, αυτών που επιμένουν να θυμούνται ότι είναι άνθρωποι, εναντίον αυτών που πιστεύουν ότι η ζωή είναι κάτι διαφορετικό από τις έννοιες οικονομία, ανάπτυξη, προϋπολογισμός.

Α.Γ.

Παρέμβαση δημαγωγών και ανεύθυνων στο ΜΕΤΡΟ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ την παρέμβαση της Αυτόνομης Εργατικής Συσπείρωσης, στα εργοτάξια του ΜΕΤΡΟ στην Αθήνα, το συνδικάτο οικοδόμων έβγαλε ανακοίνωση που κατάγγειλε τους συντρόφους ως άτομα που δημαγωγούν σε βάρος της εργατικής τάξης, προβάλλοντας "μαξιμαλιστικά" αιτήματα με σκοπό να χτυπήσουν το κύρος και την αξιοπιστία του συνδικάτου και του συνδικαλιστικού κινήματος. Έφτασε στο σημείο να πει ότι οι σύντροφοι είναι τσιράκια της εργοδοσίας, ρίχνοντας ταυτόχρονα ευθύνες "σε μερίδα των εργαζομένων που έστω και μειοψηφική" αποδέχονται τα αιτήματα των "ανεύθυνων δημαγωγών". Φαίνεται πως το γκάλοπ που έκανε η ΓΣΕΕ για τα συνδικάτα ήταν ικανό να τους ταρακουνήσει. Είναι η πρώτη φορά που το συνδικάτο οικοδόμων μπαίνει στον κόπο να καταγγέλλει ανοιχτά τους "ανεύθυνους δημαγωγούς".

Όμως τα γεγονότα είναι ικανά να δείξουν ποιοί είναι οι δημαγωγοί και οι ανεύθυνοι. Σε συνέλευση που πραγματοποιήθηκε στο σταθμό της Αττικής το συνδικάτο πρότεινε την κινητοποίηση των οικοδόμων του ΜΕΤΡΟ με αίτημα αυξήσεις 20% στο καθημερινό μεροκάματο. Η πρόταση του συνδικάτου έγινε καθολικά αποδεκτή. Τις επόμενες μέρες όμως μετά από επαφές του συνδικάτου με την διοίκηση του ΜΕΤΡΟ, το αρχικό αίτημα του 20% έγινε 6 + 6% (6% για το πρώτο εξάμηνο του 1995 και 6% για το δεύτερο). Αξίζει να σημειωθεί ότι η διοίκηση πρότεινε αρχικά 5 + 5% και σε όσους εργαζόμενους είχαν κλείσει ενάμιση χρόνο εργασίας στο ΜΕΤΡΟ.

Η Αυτόνομη Εργατική Συσπείρωση και τα μέλη της που εργάζονταν στο ΜΕΤΡΟ κατάγγειλαν μέσα από 2 προκηρύξεις που μοιράστηκαν στα εργοτάξια, το παιχνίδι που έπαιζε το συνδικάτο και η διοίκηση. Οι προκηρύξεις καλούσαν τους εργαζόμενους στη δημιουργία αυτόνομων επιτροπών βάσης που θα διεκδικούσαν πραγματικές αυξήσεις, για τους 1500 περίπου εργαζόμενους στο ΜΕΤΡΟ και όχι μόνο για τους οικοδόμους χωρίς να γίνεται διάκριση σε παλιούς και νέους. Ταυτόχρονα έκανε κριτική στο σημερινό συνδικαλιστικό κίνημα και κατήγγειλε το ρόλο των συνδικάτων ως όργανα διαμεσολάβησης και ελέγχου της εργατικής τάξης που εξυπηρετεί τις επιλογές της καπιταλιστικής διαχείρισης της εξουσίας.

Το μοίρασμα των δύο προκηρύξεων και η κάποια απήχηση που είχαν στους εργαζόμενους του ΜΕΤΡΟ έκανε το συνδικάτο οικοδόμων να βάλει μπροστά το μηχανισμό καταστολής που διαθέτει ενάντια σε απόψεις που συγκρούονται με τις δικές του. Σε στάση εργασίας των εργατών του ΜΕΤΡΟ επιτέθηκαν τραμπούκοι του συνδικάτου και προπηλάκισαν συντρόφους της Αυτόνομης Εργατικής Συσπείρωσης. Απολύθηκαν 2 σύντροφοι για τις συνδικαλιστικές δραστηριότητες τους στην ουσία κάτω από την αποδοχή του συνδικάτου και την επιδοκιμαστική σιωπή που επέδειξε. Αυτό είναι το πραγματικό πρόσωπο του συνδικάτου οικοδόμων. Ο καθένας μπορεί να βγάλει συμπεράσματα για το ποιος είναι αυτός που είναι ανεύθυνος δημαγωγός και εξυπηρετεί συμφέροντα της εργοδοσίας.

Π.Δ.

ΣΑΣ ΕΝΝΟΗΣΑΜΕΝ (για άλλη μια φορά)

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

ντίστασή μας στα σχέδιά τους θα μπορέσει να οργανωθεί, θα μπορέσει να ξεπεράσει τη βρεφική ηλικία της θεωρίας και θα γίνει πράξη το ξεπέρασμα των συνδικάτων και της γραφειοκρατίας. Η ιστορική εμπειρία και η φαντασία που τη συμπληρώνει υπάρχουν. Μέσα από εργοστασιακές επιτροπές, από γενικές συνελεύσεις και άμεση

δράση μέσα και έξω από το χώρο δουλειάς, συναντώντας τους αγώνες άλλων καταπιεσμένων κομματιών όπως οι μαθητές ή οι άνεργοι, προωθώντας την αλληλεγγύη και το διεθνισμό, θα γίνει δυνατό να δημιουργήσουμε τους κινηματικούς όρους, για να παλέψουμε απεγκλωβισμένοι από κάθε είδους συγκεντρωτισμό και ηγεσίες, για τα συμφέροντά μας, για την προάσπιση της αξιοπρέπειας μας και για το όνειρο ενός κόσμου ισότητας και ελευθερίας. Τα πάντα υπάρχουν γύρω μας και περιμένουν να τα πάρουμε.

το βλέμμα πάντοτε προς τα εμπρός θέλομεν να ανατρέψει το σεσαθρωμένο τουτο κοινωνικό οικοδόμημα, το στηριζόμενο επί της ιδιοκτησίας, της αδικίας, της ανισότητας, του εγωισμού. Οι δε επιτήδριοι λαοπλάνοι ας παραιτηθούν πάσης ελπίδος, διότι ουδέν πλέον έχουσι να ωφεληθώσιν εξ ημών. Αρκετα ως τώρα έπαιξαν εις βάρος μας. Ήδη τοις λέγομεν διατελευταίαν φοράν. Σας εννοήσαμε!" 2

Σημειώσεις:
1-2 ΝΕΟΝ ΦΩΣ αρ. 20, 7 Μαρτίου 1999

Α.Κ.

"Με τα βήματα ακλόνητα και με

Αλληλεγγύη στους εξεγερμένους του μεξικάνικου νότου

ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΘΕΑΤΕΣ

Τα παγκόσμια ΜΜΕ παρουσιάζουν τα γεγονότα της Chiapas σαν μια σειρά θεαματικών εικόνων, ανάμεσα στις τόσες "συνταρακτικές εικόνες" που προέρχονται από τους δεκάδες τοπικούς πολέμους που διεξάγονται σ' όλο τον "τρίτο κόσμο". Ειδικά σ' αυτήν την περίπτωση, οι εικόνες "πουλάνε" περισσότερο αφού επαναφέρουν το κλασικό αμερικάνικο σενάριο: "οι καλοί-νεκροί ινδιάνοι και οι αδιάτακτοι γελαδάρηδες". Όλοι αυτοί οι πόλεμοι είναι τμήματα και στιγμές ενός και μόνο: του πολέμου που η πλούσια μειοψηφία έχει κηρύξει ενάντια στην εξεθλωμένη πλειοψηφία του πλανήτη. Οι διαχειριστές της παγκόσμιας οικονομίας, είτε μέσω των οικονομικών τους σχηματισμών (GATT, NAFTA, Ευρωπαϊκή Ένωση), είτε μέσω των υποκινούμενων θρησκευτικών και εθνικιστικών φανατισμών, είτε μέσω των "επεμβάσεων-α-στραπή" του μισθοφορικού στρατού των ΗΠΑ, στοχεύουν στην υποδούλωση των λαών του πλανήτη και στη λεηλασία των πρώτων υλών για να τραφεί το πεινασμένο κτήνος του καπιταλισμού.

Η ανταρσία των καταδικασμένων της Chiapas αποτελεί το πιο δυναμικό χτύπημα που δέχτηκε η παγκόσμια νέα τάξη. Ετσι η ενεργός υποστήριξη του αγώνα των Ζαπατίστας δεν είναι απόρροια ενός φιλανθρωπισμού για τους φτωχούς που αγωνίζονται για δικαιώματα που εμείς ήδη "απολαμβάνουμε", αλλά συνειδητή συμμετοχή σ' έναν πόλεμο που ούτως ή άλλως διεξάγεται από την Παγκόσμια Τράπεζα, το ΔΝΤ, τους παγκόσμιους διαχειριστές της εξουσίας και του κεφάλαιου ενάντια στην κοινωνία.

Η διεθνής αλληλεγγύη

Μόλις έγινε γνωστή η εισβολή του μεξικάνικου στρατού στην απελευθερωμένη ζαπατιστική περιοχή, οργανώθηκαν σε διάφορα μέρη του κόσμου πο-ρείες αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας. Στις 13 Φλεβάρη στη Νέα Υόρκη, κατά τη διάρκεια πορείας αλληλεγγύης, ομάδα 50 ατόμων επιτέθηκε στην τράπεζα Chase Manhattan, στελέχη της οποίας είχαν "υποδείξει" την εξόντωση των Ζαπατίστας. Συνελήφθησαν 3 διαδηλωτές. Στο Παρίσι έγιναν πορείες αλληλεγγύης στις 11, 13 και 20 Φλεβάρη. Η πορεία της 20ης Φλεβάρη ξεκίνησε από το κτίριο του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, που καταγγέλθηκε ως υπεύθυνο για τη σφαγή και κατευθύνθηκε προς τη μεξικάνικη πρεσβεία που ήταν περικυκλωμένη από τα γαλλικά MAT. Την ίδια μέρα έγιναν πορείες μπροστά στα μεξικάνικα προξενία στη Λυών, στο Μπιλμπάο και στη Βαρκελώνη. Το προξενείο της Βαρκελώνης είχε καταληφθεί συμβολικά λίγες μέρες πριν σαν έκφραση αλληλεγγύης. Πορείες έγιναν επίσης στη Γερμανία, την Ελβετία, το Βέλγιο και τη Νορβηγία.

Στην Ιταλία ένας μεγάλος αριθμός από δημόσια πρόσωπα υπέγραψαν μια ιδιαίτερα μετριοπαθή καταγγελία που ουσιαστικά περιοριζόταν στο να ζητά την κατάπαυση των εχθροπραξιών. Από τους πιο γνωστούς που την υπέγραψαν ήταν ο Dario Fo, ο Umberto Eco και ο Bernardo Bertolucci. Στις 24 Φλεβάρη κυκλοφόρησε με πρωτοβουλία πανεπιστημιακών του Τορίνο, μια πιο ριζοσπα-

στική διακήρυξη. Στην Ισπανία κυκλοφόρησε μία διακήρυξη που απαιτούσε την απομάκρυνση του μεξικάνικου στρατού από την περιοχή και την επιστροφή του στις θέσεις που βρισκόταν πριν τις 9 Φλεβάρη. Τη διακήρυξη υπέγραψαν, ανάμεσα σε πολλούς άλλους, και ο σκηνοθέτης Pedro Almodovar, ο συγγραφέας Rafael Alberti και ο τραγουδιστής Joaquín Sabina. Ανάλογη θέση πήρε και ο γερμανός συγγραφέας Günder Grass. Στο ίδιο το Μεξικό την κατάπαυση των εχθροπραξιών ζήτησε με κείμενό του, στις 14 Φλεβάρη, ο Carlos Fuentes, ενώ αντίθετα ο Octavio Paz δήλωσε πως υποστηρίζει τις ενέργειες της κυβέρνησης "αφού είναι νόμιμες, αποκαθιστούν την εθνική κυριαρχία και ανοίγουν το δρόμο στο διάλογο" (!). Ο μεξικάνος νομπελίστας λογοτέχνης Jose Agustín δήλωσε ότι "ουσιαστικά και οι δύο (ο Fuentes και ο Paz) στηρίζουν την κυβέρνηση, στηρίζουν τη στρατιωτική καταπίεση (...) οι απόψεις των διανοούμενων είναι παθητικές, ασήμαντες, απλή προβολή του εαυτού τους".

Η αλληλεγγύη στην Ελλάδα

Εκδηλώσεις αλληλεγγύης στον αγώνα των Ζαπατίστας πραγματοποιήθηκαν τις τελευταίες 10 μέρες σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας. Συγκεκριμένα στις 7/3 στην Αθήνα οργανώθηκε εκδήλωση από την Επιτροπή Αλληλεγγύης, στις 9/3 στα Χανιά από την Επιτροπή Συμπαραστάσης στους Ζαπατίστας, στις 10/3 στην Καβάλα από το Αυτόνομο Στέκι και στη Θεσσαλονίκη στις 14/3 από την Πρωτο-

"Ο Ζαπατιστικός στρατός. Η τρυφερή τρέλλα που οπλίζεται. Το ακατανόμαστο όνομα. Η άδικη ειρήνη που γεννάει πόλεμο. Ο θάνατος που γεννάει ζωή. Η αγωνία που γίνεται ελπίδα. Ο πόνος που χαμογελά. Η κραυγή που την είχαν πνίξει. Το δικό μας παρόν ενάντια στο μέλλον που μας ετοιμάζουν. Όλα για όλους τίποτα για μας. Οι ακατανόμαστοι, εμείς, οι νεκροί του τώρα και του πάντα. Εμείς, η ξεροκέφαλη αξιοπρέπεια. Εμείς, ο ζαπατιστικός στρατός. Εμείς, η μαυροκόκκινη σημαία κάτω από τη τρίχρωμη σημαία με τον αετό. Εμείς, το κόκκινο αστέρι στην άκρη του ουρανού, όχι το μοναδικό αστέρι, απλά ένα ακόμα, το πιο μικρό. Εμείς, ο ζαπατιστικός στρατός."

βουλία Αναρχικών. Κατά τη διάρκεια των εκδηλώσεων έγινε μια συνοπτική παρουσίαση των γεγονότων που έλαβαν χώρα στο Μεξικό κατά τη διάρκεια του 1994 και στη συνέχεια έγινε προβολή βίντεο με εξής θέματα: α) "Ο Νότος σε δύο ανέμους, μια θύελλα και μια προφητεία", που αφηγείται πως η αξιοπρέπεια και η εξέγερση συγγενεύουν στο μεξικάνικο νότο, και περιγράφει πως το κτήνος τρέφεται από το αίμα αυτού του λαού (βασισμένο σε ένα κείμενο του subcomandante Marcos) και β) "Ο Πύργος της Ελπίδας", που παρουσιάζει την ανοιχτή συνέλευση εκπροσώπων ανεξάρτητων εργατικών και αγροτικών οργανώσεων, ινδιάνικων κοινοτήτων και επιτροπών γειτονιάς, τον Αύγουστο του 94, στη ζαπατιστική περιοχή, με πρωτοβουλία του EZLN. Μετά την βιντεοπροβολή έγινε ενημέρωση για τα τελευταία γεγονότα και ακολούθησε ένας πρώτος κύκλος συζητήσεων για τον τρόπο και τα μέσα έκφρασης της αλληλεγγύης στους ζαπατίστας και το συντονισμό της δράσης των παρευρισκομένων και των ομάδων που εκπροσωπούνταν. Αποφασίστηκε να καλεστεί συγκέντρωση-πορεία στη Θεσσαλονίκη, την Τρίτη 21 Μαρτίου, 7.00 μμ. στην Καμάρα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Για ένα βιντεοκλίπ του Ο.Η.Ε.

ΠΟΛΥ... "ΨΑΓΜΕΝΟ" το μουσικό βιντεοκλίπ της "ΥΠΑΤΗΣ ΑΡΜΟΣΤΕΙΑΣ ΤΟΥ Ο.Η.Ε. ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ" που παίζεται σε κάποιους "νεανικούς" (MTVοειδείς) τηλεοπτικούς σταθμούς. Με ραπ ρυθμούς καταφέρεται κατά του πολέμου, του ρατσισμού και της επιθετικότητας κατά των προσφύγων και των μεταναστών.

Τώρα βέβαια μπαίνει το θέμα κατά πόσο αυτοί που έφτιαξαν το κλίπ ήταν τελείως αδαείς και καραγκιόζηδες, ή αν εσκεμμένα "μπερδεύουν τα σώβρακα με τις γραβάτες". Το κλίπ (για όσους δεν το έχουν δει) ξεκινά με σκηνές πολέμου και βομβαρδισμού. Σκηνή δεύτερη: πρόσφυγες στοιβαγμένοι σε φορτηγά, φορτωμένοι μια τσάντα με τα λίγα πράγματα τους φεύγουν τρομαγμένοι από την πολεμική εστία. Αλλαγή εικόνας τώρα: καμία εικασιακή τυπασία σε μια αίθουσα, κραυγάζουν και ακούν την ομιλία του "αρχηγού" που ρητορικά τους πορώνει. Η εικόνα ζουμάρει στον αρχηγό-ομιλητή.

Απροσδόκητο φόντο του βάθρου του, μια κόκκινη σημαία με ένα μαύρο αλφα σε κύκλο, στο κέντρο της. Τα "αναρχικά" τυπία βγαίνουν αγγιζόμενα στον δρόμο με επικεφαλής τον "αναρχικό" ρήτορα. Εκεί πετυχαίνουν έναν από τους προηγούμενους αναφερόμενους πρόσφυγες να βαδίζει σαστισμένος με την τσάντα του στον ώμο, στους άγνωστους δρόμους της δυτικής μεγαλούπολης. Οι "αναρχικοί" (με πρωτοστάτη πάντα τον "αναρχο-φύρερ") τον σαπακιάζουν στο ξύλο και τον μαχαιρώνουν. Επόμενη σκηνή: ο "αναρχο-φύρερ" πασάρει το ματωμένο μαχαίρι σε μια παρέα σκινάδων που παρακολουθούσαν την όλη σκηνή για να συνεχίσουν αυτοί το έργο. Όλα αυτά πάντα με υπόκρουση αντιπολεμικών-αντιρατσιστικών στίχων και ψιλό-ραπ μουσικής.

Έχει όμως ο καιρός γυρίσματα: "...ΚΙ ΕΣΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΒΡΕΘΕΙΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΟΤΣΑ ΕΝΟΣ ΦΟΡΤΗΓΟΥ ΜΕ ΜΟΝΟ ΡΟΥΧΑ ΣΤΗΝ ΤΣΑΝΤΑ ΣΟΥ: ΕΝΑΣ ΠΡΟΣΦΥΓΑΣ." λένε οι στίχοι του τραγουδιού κι έτσι ο "αναρχο-φύρερ" στην τελευταία σκηνή του κλίπ βρίσκεται κι αυτός με την σειρά του μέσα σ' ένα καμιόνι να οδεύει τρομαγμένος προς το άγνωστο.

Εντάξει, μπορεί το όλο πράγμα να φαίνεται γελοίο, δεν μπορεί όμως ο κάθε καραγκιόζης να σπέρνει την σύγχυση και να μας αποδίδει πρακτικές όχι μόνο πασιφανώς ξένες προς εμάς αλλά πολύ περισσότερο πρακτικές που στον πόλεμο εναντίον τους, αίμα συντρόφων μας έχει χυθεί σ' ολόκληρη την Ευρώπη.

Και κάποιος από παλιά φαίνεται να ξέρει καλά το πως παίζεται το παιχνίδι των διαστρεβλωμένων εικόνων: "...ο πολλαπλασιασμός των προκατασκευασμένων ψευδογεγονότων προέρχονται από το απλό γεγονός ότι οι άνθρωποι, στην μαζική πραγματικότητα της σύγχρονης κοινωνικής ζωής, δεν ζουν οι ίδιοι γεγονότα. Επειδή η ίδια η ιστορία πλανάται πάνω στην σύγχρονη κοινωνία σαν φάντασμα, βρίσκουμε ψευδοιστορία κατασκευασμένη σε όλα τα επίπεδα της κατανάλωσης της ζωής ώστε να διατηρείται η απειλούμενη ισορροπία του τωρινού παγωμένου χρόνου..."

DEMOFF

Όλοι όσοι συμμετείχαμε στις εκδηλώσεις αλληλεγγύης ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ:

1 Απόσυρση των κυβερνητικών δυνάμεων κατοχής από τη ζαπατιστική περιοχή και τερματισμό της στρατιωτικοποίησης της πολιτείας Chiapas.

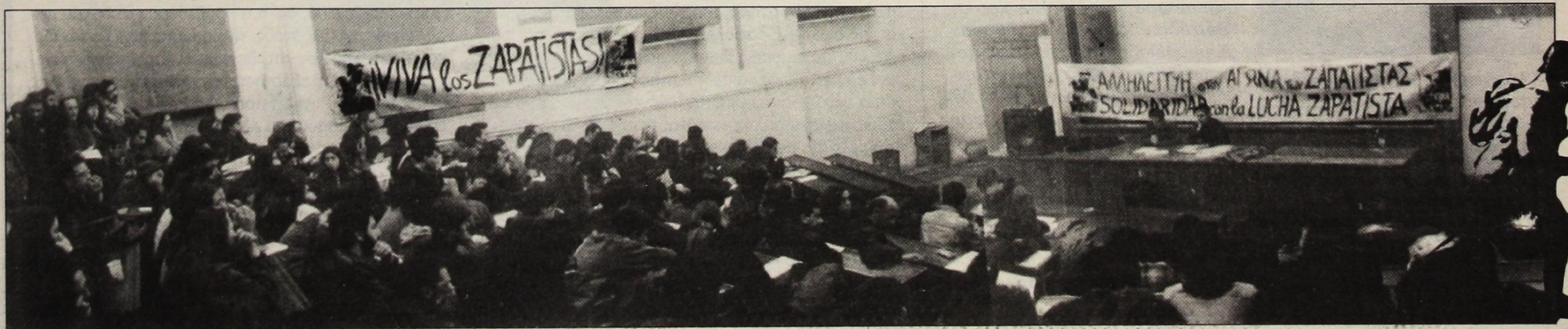
2 Αναγνώριση του EZLN σαν εμπόλεμη δύναμη.

3 Άμεση και χωρίς όρους απελευθέρωση όσων έχουν συλληφθεί για συμμετοχή στον EZLN, των πολιτικών κρατουμένων και όλων όσων κρατούνται λόγω

της φτώχειας τους σε όλες τις φυλακές του Μεξικό.

4 Τερματισμό της τρομοκρατίας (συλλήψεις, βασανιστήρια, δολοφονίες) που ασκούν οι δυνάμεις του κυβερνητικού στρατού και της αστυνομίας καθώς και οι παραστρατιωτικές ομάδες των μεγαλογαιοκτημόνων εις βάρος των φτωχών αγροτών και των ινδιάνων της Chiapas.

5 Αναγνώριση της αυτονομίας των ινδιάνικων κοινοτήτων, σεβασμό στο δικαίωμα των ινδιάνικων λαών για ελεύθερο και αξιοπρεπή ζωή σύμφωνα με τον πολιτισμό και τις παραδόσεις τους.

Οι Ζαπατίστας δεν παραδίνονται, αντιστέκονται

"Αυτή τη φορά δεν βρήκατε έναν Esteban Guajardo. Η Guadalupe Tepeyac δεν έγινε Chinameca. Περισσότερη τύχη και περισσότερους στρατιώτες για την επόμενη φορά. Και τώρα τι άλλο θα κάνετε; Θα ρίξετε γύψο στο ποτάμι Jatate; Θα κόψετε όλο το δάσος του Monte Azul;"*

EZLN, 24 Φλεβάρη 1995

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ οικονομικοί οργανισμοί και οι ξένοι επενδυτές διέταξαν τη μεξικάνικη κυβέρνηση να "τελειώνει" μια και καλή με τους εξεγερμένους του μεξικάνικου νότου, σαν προϋπόθεση για την παροχή οικονομικής βοήθειας στο υπό κατάρρευση οικοδόμημα του "μεξικάνικου θαύματος".

Πενήντα χιλιάδες άντρες του μεξικάνικου στρατού έχουν μεταφερθεί, από τα μέσα Φλεβάρη, στην πολιτεία Chiapas και έχουν εισβάλλει στην περιοχή που είχαν απελευθερώσει οι Ζαπατίστας το Γενάρη του '94.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά

Στο διάστημα μεταξύ 11 και 14 Δεκεμβρίου του '94, χιλιάδες μαχητές του EZLN κατάφεραν να διασχίσουν μυστικά τον κλοιό που τα κυβερνητικά στρατεύματα είχαν σχηματίσει γύρω από την απελευθερωμένη ζώνη. Μετά από τέσσερις μέρες μυστικών επαφών με τον πληθυσμό, στις 19 Δεκεμβρίου 1994 ανακηρύχθηκαν νέες εξεγερμένες περιοχές σε δεκάδες δήμους και κοινότητες της Chiapas, που καταλαμβάνουν πάνω από τη μισή έκταση της πολιτείας. Ο κυβερνητικός στρατός αναγκάστηκε να αποχωρήσει από την περιοχή αφού η κυβέρνηση φοβόταν γενικευμένη αιματοχυσία. Οι δυνάμεις του EZLN, που δεν ήθελαν να εμπλέξουν τον όπλο πληθυσμό σε συγκρούσεις, αποχώρησαν τρεις μέρες μετά επιτρέποντας στις αρχικές τους θέσεις στη ζούγκλα Lacandona.

Αποτέλεσμα της επιχείρησης του EZLN ήταν η χειρότερη κρίση της παγκόσμιας κεφαλαιαγοράς

από τον Οκτώβρη του 1987. Στο ίδιο το Μεξικό το νομίσμα της χώρας υποτιμήθηκε κατά 40% απέναντι στο δολάριο, αφού τα αφεντικά των πολυεθνικών που λεηλατούν τη χώρα απέσυραν βιαστικά τα κεφάλαιά τους μπροστά στην απειλή που αντιπροσώπευαν οι πρόσφατες αποδείξεις της κοινωνικής αποδοχής του αγώνα του EZLN αλλά και της αποφασιστικότητας των μαχητών του.

Το διεθνές κεφάλαιο διατάζει την επίθεση

"Η μεξικάνικη κυβέρνηση πρέπει να εξοντώσει τους Ζαπατίστας για να αποδείξει τον αποτελεσματικό της έλεγχο πάνω στην εθνική επικράτεια και την ύπαρξη ασφάλειας (...). Αν και οι Ζαπατίστας δεν αποτελούν πραγματική απειλή έχουν τρομοκρατήσει την κοινότητα των επενδυτών", έγραψε στις 13 Γενάρη 1995 στο δελτίο της τράπεζας Chase Manhattan ο Riordan Roett, ειδικός αναλυτής της τράπεζας.

Στις 8 Φλεβάρη 1995 η μεξικάνικη κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι μετά από έρευνες σε δύο σπίτια στην πολιτεία Veracruz και στην πρωτεύουσα συνελήφθησαν 8 μέλη του EZLN και βρέθηκαν στοιχεία που αποκαλύπτουν το όνομα του Marcos. Εν μέσω πανηγυρισμών ανώτατοι κυβερνητικοί παράγοντες διατάζουν την άμεση σύλληψη (!) του Marcos, μια και τώρα είναι γνωστό το ονοματεπώνυμό του (αν και παραμένει άγνωστος ο ακριβής τόπος διαμονής του).

Απίστευτα αστυνομικά σενάρια, ακατάπαυστη δημοσιογραφία

κή φλυαρία και ένα κλίμα τρομοκρατίας προσπαθούν να παρουσιάσουν την εξέγερση των κολασμένων του μεξικάνικου νότου σαν έργο τεσσάρων-πέντε "υπερανθρώπων-επαγγελματιών της βίας". Με την πρόφαση, λοιπόν, σύλληψης των παραπάνω, 50.000 στρατιώτες του ομοσπονδιακού στρατού εισβάλουν στην απελευθερωμένη ζώνη, ενώ οι μαχητές του EZLN υποχωρούν συντεταγμένοι προς τα βουνά της ζούγκλας Lacandona. Οι κάτοικοι των χωριών της περιοχής θα γνωρίσουν τη βία και την τρομοκρατία του μεξικάνικου στρατού, γεγονός που θα τους αναγκάσει να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους, άλλοι με κατεύθυνση τη Γουατεμάλα και άλλοι τα βουνά με σκοπό να ενωθούν με τους μαχητές του EZLN.

Todos somos zapatistas

Από την πρώτη στιγμή ένα μεγάλο κομμάτι της μεξικάνικης κοινωνίας, αγνοώντας τα κυβερνητικά σενάρια, θα εκδηλώσει την αλληλεγγύη του στον αγώνα των Ζαπατίστας και θα απαιτήσει τον τερματισμό της σφαγής που βρισκόταν σε εξέλιξη στην Chiapas. Το σύνθημα που κυριαρχεί στις κινητοποιήσεις σ' όλη τη χώρα είναι: **TODOS SOMOS ZAPATISTAS** (ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ).

Οι λαϊκές αυτές κινητοποιήσεις είχαν σαν αποτέλεσμα να σταματήσει η προέλαση του στρατού, ο οποίος όμως παραμένει στην απελευθερωμένη ζώνη πραγματοποιώντας περιπολίες στο εσωτερικό της ζούγκλας. Ο κλοιός γύρω από τους Ζαπατίστας ολοκληρώνεται με δέκα χιλιάδες άντρες του στρατού της Γουατεμάλα, που αναπτύχθηκαν νότια της ζούγκλας Lacandona μετά από αίτημα της μεξικάνικης κυβέρνησης. Στα τέλη του Φλεβάρη του '95 κυβερνητικοί παράγοντες αφήνουν να "διαρρεύσει" στον Τύπο ότι είναι σχεδόν έτοιμη να ψηφιστεί στο Κογκρέσο πρόταση αμνηστίας για όσους μαχητές του EZLN δεχτούν να παραδώσουν τα όπλα. Οι Ζαπατίστας αρνούνται αυτόν τον κυβερνητικό ελιγ-

μό δηλώνοντας πως συνεχίζουν να αντιστέκονται με όσες δυνατόι διαθέτουν και αρνούνται να παραδοθούν.

Από τις αρχές του Μάρτη του '95 η οποιαδήποτε πρόσβαση στην "εμπόλεμη ζώνη" είναι αδύνατη, αφού τα κυβερνητικά στρατεύματα έχουν αποκλείσει την είσοδο στις περιοχές μετά το San Cristobal de las Casas. Με δεδομένο το γεγονός ότι την "επίσημη" ενημέρωση για αυτά που συμβαίνουν στη ζούγκλα έχει "ανάλαβει" αποκλειστικά ο στρατός, κανείς δεν είναι σε θέση να γνωρίζει τι ακριβώς συμβαίνει στην περιοχή. Οι όποιες πληροφορίες έρχονται στο φως προέρχονται

από ανεξάρτητες οργανώσεις αγροτών και ινδιάνων της Chiapas που αναφέρουν πως κυβερνητικά αεροσκάφη συνεχίζουν τους βομβαρδισμούς στην απελευθερωμένη ζώνη, ενώ ο αριθμός των συλληφθέντων, των "εξαφανισμένων" και των ανθρώπων που βασανίζονται για να ομολογήσουν τη συμμετοχή τους στον EZLN ανέρχεται σε εκατοντάδες.

* Ο Esteban Guajardo ήταν ο συνταγματάρχης που δολοφόνησε, με προδοσία, το Ζαπάτα στη Chinameca. Στη Guadalupe Tepeyac ήταν εγκατεστημένο το αρχηγείο του EZLN πριν την εισβολή στην ζαπατιστική περιοχή.

Βασανιστήρια και τρομοκρατία

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΕΣ οργανώσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων καταγγέλλουν ότι στην εμπόλεμη ζώνη της Chiapas ο μεξικάνικος στρατός και η δικαστική αστυνομία πραγματοποιούν βασανιστήρια, απαγωγές, κλοπές, ισοπεδώσεις οικισμών, διώξεις και τρομοκρατία ενάντια στον πληθυσμό και στους υποτιθέμενους Ζαπατίστας. Η (κρατική) Εθνική Επιτροπή για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι στις πρώτες 10 μέρες της εισβολής καταγγέλλθηκαν με αναμφισβήτητα στοιχεία και αποδείξεις 34 περιπτώσεις βασανιστηρίων. Δύο χαρακτηριστικά παραδείγματα:

Η Trinidad Perez, 27 χρονών, συνελήφθη στις 13 Φλεβάρη σε ένα μπλόκο στην Chiapas. Αμέσως της έδεσαν τα μάτια και την έσυραν στο χώμα για 200 μέτρα. Πεσμένη κάτω την χτύπησαν στο κεφάλι και στο στομάχι και προσπάθησαν να τη στραγγαλίσουν. Στη συνέχεια την έβαλαν μέσα σ' ένα τσουβάλι όπου είχαν ρίξει μια ουσία που της προκάλεσε κάψιμο σε όλο το δέρμα. Έπειτα τη βύθισαν επανειλημμένα στο ποτάμι μέχρι ασφυξίας. Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων καμιά δεκαριά στρατιώτες της έλεγαν να παραδεχτεί ότι ανήκει στον EZLN και να αποκαλύψει πού κρύβει τα όπλα. Την άφησαν ελεύθερη την άλλη μέρα το πρωί.

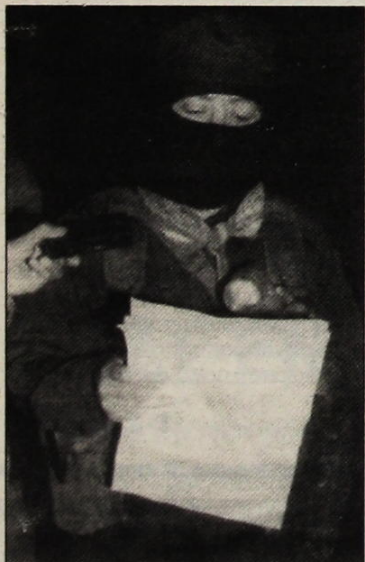
Στις 13 Φλεβάρη επίσης συνέλαβαν τον Octavio Santiz, 24 χρονών. Τον κατηγορήσαν ότι είναι μέλος του EZLN και τον έδεσαν πίσω από ένα αυτοκίνητο που τον έσυρε σε μεγάλη απόσταση. Στη συνέχεια τον ξάπλωσαν ανάσκελα και του έριχναν νερό με λάστιχο στο στόμα ενώ ένας στρατιώτης πεδούσε πάνω στο στομάχι του. Ο Santiz μεταφέρθηκε σ' ένα στρατόπεδο όπου, αφού τον έντυσαν με μια στολή του EZLN, απείλησαν να τον σκοτώσουν. Έπειτα τον πέρασαν μια θηλιά στο λαιμό και τον έκαναν να πιστέψει ότι θα τον κρεμάσουν. Τον άφησαν ελεύθερο το βράδυ της επόμενης μέρας, κοντά στο στρατόπεδο του Comitán.

Τις πρώτες μέρες της εισβολής είχαν καταφέρει να φτάσουν μέχρι τους ινδιάνικους οικισμούς δύο δημοσιογράφοι της εφημερίδας Jornada οι οποίοι καταγράφουν τις καταγγελίες των ινδιάνων. Ο Isaias, ινδιάνος από τη Morelia, λέει: "Τρέχαμε σαν τρελοί, δεν ξέραμε πού πηγαίναμε. Ο στρατός μας κυνηγούσε σαν να είμαστε ζώα. Φύγαμε προς το βουνό χωρίς να πάρουμε τίποτα μαζί μας, ούτε τρόφιμα". Σ' αυτό το σημείο της ζούγκλας Lacandona έχουν συγκεντρωθεί 6.000 ινδιάνοι που εγκατέλειψαν τα χωριά Morelia, Laguna, Jalisco, Rancho Alegre και άλλα. Λέει ο Isaias: "Εμείς δεν ήμασταν μέλη του EZLN. Τώρα όμως ο κόσμος λέει ότι δεν μας μένει άλλη λύση, πρέπει να πάμε μαζί τους. Αυτή είναι η απόφαση που πήραμε όσοι συγκεντρωθήκαμε εδώ, και οι 6.000. Να ενωθούμε με τον EZLN. Είναι ο μόνος δρόμος".

Μαζικοί ακρωτηριασμοί στο Ιράκ

ΜΕ ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΣΜΟ των αυτιών ή των χεριών, ισλαμική τιμωρία παραδειγματισμού για κλοπές, τιμωρεί ο Ιρακινός στρατός τους λιποτάκτες και αυτούς που κλέβουν για να καταφέρουν να επιζήσουν στο άθλιο, θρησκόληπτο και милитарistico έθνος του Ιράκ. Η κτηνωδία και κρατική θηριωδία των μηχανισμών καθυπόταξης και των σύγχρονων μορφών κυριαρχίας αποκαλύπτεται στην πιο απτή και απόλυτη μορφή της. Πρόσφατα το Ιρακινό κράτος μάντρωσε στην κυριολεξία 300.000 νέους σ' ένα στρατόπεδο-φυλακή, το οποίο επιτηρείται αυστηρά από τους ιρακινούς μπάτσους και τις δυνάμεις ασφαλείας. Οι φαντάροι αυτοί πρόκειται να χρησιμοποιηθούν και για την κατασκευή δημοσίων έργων. Πάγια τακτική των αφεντικών και των υπηρέτων τους είναι να εκμεταλλεύονται οικονομικά εξόριστους, φυλακισμένους και στρατιώτες, δηλαδή ανθρώπους κοινής μοίρας. Φυσικά η λιποταξία, η μαζική ανυπακοή, οι κλοπές και η φυσική αντίσταση της ανθρώπινης συνείδησης ανάγκασαν τις αρχές στην θέσπιση αυστηρότερων πρακτικών ανθρώπινων καταναγκασμών. Μαζικοί ακρωτηριασμοί, στιγματισμοί με καυτό σίδερο στο πρόσωπο, στέρση από τις οικογένειες των θυμάτων της κρατικής τρομοκρατίας, μέρους των τρο-

φίμων που χορηγούνται με δελτίο και ομαδικές εκπομπές σε περιοχές. Η περιθωριοποίηση και ο κοινωνικός ρατσισμός συμπληρώνονται και ενισχύονται με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του εκφοβισμού και της τρομοκρατίας του πληθυσμού. Οι γιατροί που εκτελούν πλαστικές εγχειρήσεις, χορηγούν παυσίπονα, χρησιμοποιούν αναισθητικά και χορηγούν περαιτέρω φροντίδες στα αιμόφυρτα θύματα, τιμωρούνται πάλι με τον ίδιο τρόπο. Επιπλέον οι αρτοποιοί που διαθέτουν ψωμί σε οικογένειες θυμάτων ή προσφέρουν περισσότερες ποσότητες ψωμιού, απ' ό,τι προβλέπουν τα δελτία πείνας του ιρακινού κράτους, τιμωρούνται πάλι με τον ίδιο τρόπο. Γεγονός που καταδεικνύουν απόλυτα την συνάφεια και την αλληλεξάρτηση των μηχανισμών επιβολής της κυριαρχίας είναι η προβολή από την τηλεόραση του ακρωτηριασμού του Αλί Ουμπάιντ Αμπέντι Αλί ο οποίος τόλμησε να κλέψει μια συσκευή τηλεόρασης! Το "ζωντανό" θέαμα παρουσίασε ένας ψυχρός καλοντυμένος π αρουσιαστής διαβάζοντας ένα άγιο εδάφιο του Κορανίου σχετικά με την τιμωρία της κλοπής. Θρησκεία, Πατρίδα και μέσα ενημέρωσης και καθυπόταξης αναμειγνυόμενα σ' ένα άθλιο μακέλεμα της ανθρώπινης συνείδησης και αξιοπρέπειας.

"Δε γνωρίζουμε τους συλληφθέντες υποτιθέμενους Ζαπατίστας ούτε γνωρίζουμε κάποια άλλη οργάνωση, η μόνη μας οργάνωση είναι ο EZLN. Έχουμε προσπαθήσει, σε συνεργασία με τον πληθυσμό, να αποφύγουμε, στο μέτρο που αυτό είναι δυνατό, την αναμέτρηση με τον ομοσπονδιακό στρατό. Αν όμως συνεχίσουν

την προέλασή τους στην εξεγερμένη ζώνη θα υποχρεωθούμε να απαντήσουμε. Δε μας μένει άλλη επιλογή. Αυτό θα σημάνει την αρχή ενός πολέμου χωρίς τέλος. Ο ομοσπονδιακός στρατός θέλει να τελειώνει με τον EZLN αλλά η αντίσταση θα είναι πολύ μεγάλη γιατί θα είναι παντού, όχι μόνο στη ζούγκλα Lacandona. Καταγγέλουμε ότι οι στρατιώτες και οι αστυνομικοί συλλαμβάνουν και βασανίζουν πολίτες στη Garrucha, το Champa San Agustín, τη Santa Lucia, το Monte Libano, το Taniperlas, την Union και αλλού. Έξω από το Altamirano, τη Morelia και τη Garrucha πραγματοποιήθηκαν βομβαρδισμοί και εκτελέσεις πολιτών. Η Παράνομη Επαναστατική Επιτροπή Ινδιάνων - Γενική Διοίκηση του EZLN απαιτεί σαν προϋπόθεση για οποιοδήποτε διάλογο την απομάκρυνση του κυβερνητικού στρατού από τη ζαπατιστική περιοχή. Δεν παραδινόμαστε. Θα αντισταθούμε στα βουνά".

EZLN, 12 Φλεβάρη 1995.

Το ζήτημα της ιστορίας, η πολύπλευρη θέαση των γεγονότων, η αναφορά στις μνήμες αυτών που τα έζησαν και ίσως τα δημιούργησαν, η παρουσίαση των αγώνων του ανθρώπου στον δρόμο για την ελευθερία, και οι τραγικές στιγμές και καταστάσεις που στάθηκαν εμπόδιο σε αυτή την εξέλιξη, θα είναι η πραγματεία αυτής της έβδομης σελίδας. Ειδωμένα από την ελευθεριακή-αντιεξουσιαστική ματιά, απαλλαγμένα από την αίσθηση του κατεπείγοντος, αποφορτισμένα από την ένταση των δρόμων στιγμών, αλλά και βαθιά ενωμένα μαζί τους, θα προσπαθήσουμε να σταθούμε κριτικοί και αποκαλυπτικοί στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, και της απόκρισης τους από τους κρατούντες την "μοίρα" και τις "τύχες" της κοινωνίας.

Η σελίδα αυτή δεν θέλει να αποτελέσει τον τόπο μιας αρχειακής μουσειακού τύπου καταγραφής. Θέλει και ελπίζει ότι μέσα από τις συμβουλές, τις αρνήσεις, τις πληροφορίες, το διάλογο εν γένει θα αποτελέσει πεδίο προβληματισμού, ονειρισμού και επαναστατικής διάθεσης. Αυτή η σελίδα θα ακολουθήσει και θα στηριχθεί εν μέρη στην χρονολογική αναφορά και ενασχόληση με τα γεγονότα, πράγμα που σημαίνει ότι ανάλογα με το φόρτο και το βάρος των γεγονότων κατά την άποψή μας, σε κάποια θα δίνεται περισσότερος χώρος εις βάρος κάποιων άλλων. Και βέβαια είναι κατανοητό ότι το περιορισμένο του χώρου είναι απαγορευτικό για μακροσκελή ανάπτυξη του θέματος. Έτσι θα προσπαθήσουμε μέσα από τις αναφορές να δημιουργήσουμε ένα σημείο εκκίνησης-προώθησης για περισσότερη και ποι-

οτικά καλύτερη ενασχόληση με τα γεγονότα βάση για την δημιουργία μελετών, εκδόσεων, εκδηλώσεων που έτσι και αλλιώς η εφημερίδα αυτή θέλει να συνδράμει και να στηρίξει. Η έκδοση του πρώτου τεύχους και μαζί του και αυτής της σελίδας συμπίπτει με την έκρηξη της Κομμουνίας του Παρισιού το 1871 που αποτέλεσε την πρώτη σοσιαλιστική επανάσταση, την πρώτη ουσιαστική άρνηση του κράτους και της ανάληψης της εξουσίας από τον ίδιο τον λαό και για αυτόν. Συμπίπτει ακόμα με το σημείο εκκίνησης της πιο σύγχρονης επαναστατικής κριτικής και άρνησης του παλιού κόσμου, αυτή της εξέγερσης του Γαλλικού Μάη, που το Κίνημα της 22 Μάρτη και η κατάληψη της Ναντέρ αποτελεί μια σημαντική της στιγμή. Συμπέφτει όμως ακόμα με την σφαγή της Κροστάνδης επανάστασης από τους μπολσεβίκους, των δολοφόνων Τρότσκι και Λένιν που θυσίασαν στο βωμό της μανίας τους για δύναμη και εξουσία το πιο όμορφο μαργαριτάρι της Σοβιετικής επανάστασης και το ίδιο το μέλλον του σοσιαλισμού στα παγωμένα νερά της Βαλτικής.

Τέλος η πρώτη αυτή μέρα της έκδοσης συμπίπτει με την δημιουργία του στρατοπέδου εκκαθάρισης, του Νταχάου.

Μια εφιαλτική μνήμη που δυστυχώς δεν μοιάζει ικανή να σταθεί φραγμός στην αναβίωση της φρίκης και του θανάτου που προμηνύει η επανεμφάνιση των νεοναζιστικών αρουραίων στον σύγχρονο κόσμο.

Γ. Μ.

Το κίνημα της 22 Μάρτη

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22 ΜΑΡΤΗ του 1968 μετά από την σύλληψη έξι αντιιμπεριαλιστών αγωνιστών, οργανώθηκε πορεία διαμαρτυρίας που κατέληξε στην κατάληψη της πρυτανείας του πανεπιστημίου της Ναντέρ από 150 περίπου φοιτητές που καθοδηγούνταν από μέλη της καταστασιακής ομάδας των "Λυσσασμένων". Η κατάληψη συνέπεσε με την ένταση των κινητοποιήσεων ενάντια στην "ποινικοποίηση" της πολιτικής δράσης στο πανεπιστήμιο καθώς και ενάντια σε μια σειρά σεξιστικών διακρίσεων. Ήδη από την αρχή της δεκαετίας είχε αρχίσει εκ νέου η αμφισβήτηση της καπιταλιστικής κοινωνίας και η έντονη κριτική των θεσμών στήριξης της, που έμελλε να ολοκληρωθεί με το βίαιο ξέσπασμα της εξέγερσης του Μάη.

Το κίνημα της 22 Μάρτη λειτουργώντας πάνω στη βάση της αυτοδιαχείρισης σε όλα τα επίπεδα, του αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή ιεραρχίας, της ανακλητότητας των εκλεγμένων σε οποιοδήποτε χώρο και επίπεδο, της συνεχούς διακίνησης των ιδεών του αγώνα, ενάντια στην κυριαρχία και στο μονοπώλιο της πληροφόρησης, της αναγνώρισης της ποικιλομορφίας και της διαφορετικότητας των πολιτικών τάσεων του επαναστα-

τικού ρεύματος, αποτέλεσε την οργανωτική μορφή ένωσης και συντονισμού του.

Αρνούμενο να αυτοανακηρυχθεί σαν η θεωρητική πρωτοπορία, κατανόησε βαθιά τις ιστορικές συγκυρίες και θεώρησε τον εαυτό του ως "δρώσα μειοψηφία", που στόχο είχε την δημιουργία παραδειγματικών πράξεων τέτοιων, που να είναι ικανές να παρασύρουν και να κινητοποιήσουν νέες δυνάμεις στις επαναστατικές διαδικασίες.

Λόγω της ιδιαίτερης φύσης του, ως συνεύρεσης στο μεγαλύτερο μέρος του φοιτητών, εστιάστηκε κυρίως στην κριτική του θεσμού του πανεπιστημίου, που αποτελούσε και τον φυσικό του χώρο δράσης, καθώς επίσης και στον καταμερισμό της εργασίας.

Σε μια προκήρυξη του κινήματος της 22 Μάρτη με τίτλο "Αυτή είναι μόνο η αρχή" διαβάζουμε: "Τα παιδιά των εργατών, αποτελούν μόνο το 10% των φοιτητών της ανώτατης εκπαίδευσης. Αγωνιζόμαστε, άραγε, για να μπαίνουν περισσότεροι; Για μια δημοκρατική μεταρρύθμιση του πανεπιστημίου;... Όχι. Το πρόγραμμά μας δεν στοχεύει στο να μπορεί να γίνει διευθυντής ο γιος του εργάτη. Θέλουμε να εξαλείψουμε το διαχωρισμό ανάμεσα σε διευθυντές και εργαζό-

μενους". Και αλλού: "Αρνούμαστε να γίνουμε επιστήμονες ξεκομμένοι από την κοινωνική πραγματικότητα. Αρνούμαστε να χρησιμοποιηθούμε για να κερδίσει η άρχουσα τάξη. Θέλουμε να καταργήσουμε τη διάκριση ανάμεσα στην εκτελεστική εξουσία και την διανοητική και οργανωτική εργασία. Θέλουμε να οικοδομήσουμε μια αταξική κοινωνία...". "Ο αγώνας σας και ο αγώνας μας συγκλίνουν. Πρέπει να καταστρέψουμε ό,τι απομονώνει τον ένα από τον άλλο. Πρέπει να συνενωθούν τα κατεπιημένα εργοστάσια και οι σχολές."

Το κίνημα της 22 Μάρτη προσπάθησε να ενώσει τον αγώνα των εργατών με αυτό των φοιτητών και να τους εκτρέψει από τον μερικό διεδικητικό ρόλο τους σε μια συνολική άρνηση της καπιταλιστικής κυριαρχίας, στην προοπτική της επανάστασης.

Αντιεξουσιαστικό από τη φύση του και τους σκοπούς του, δικαιώθηκε, μέσα από τα γεγονότα της φλόγας του Μάη και την κατάληξη του και τελείωσε μαζί μ' αυτό.

Πηγές: Το μήνυμα των οδοφραγμάτων, εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος
Ο Μάης του '68, εκδόσεις Διεθνής Βιβλιοθήκη
68, Η Παγκόσμια Έκρηξη, εκδόσεις Κομμούνια

Εξέγερση της Κροστάνδης

ΣΤΙΣ 18 ΜΑΡΤΗ 1921, την ημέρα που το παγκόσμιο προλεταριάτο νιόρταζε την εγκαθίδρυση της Κομμουνίας του Παρισιού μετά την συναδέλφωση στρατού και λαού, οι στρατιές των μπολσεβίκων έβαζαν τέλος στην επαναστατική εξέγερση της Κροστάνδης. 600 νεκροί, 8000 αιχμαλωτισμένοι, τα συντρίμια της πόλης, το τέλος του ονείρου για μια αξιοπρεπή ζωή, το τέλος των ελπίδων για μια κομμουνιστική κοινωνία με ανθρώπινο πρόσωπο στις αχανείς εκτάσεις της ΕΣΣΔ.

Οι κροστανδιανοί, πρωτοπόροι στον αγώνα του 1905, πρωτοστατούντες και ηρωικοί υπερασπιστές της Σοβιετικής Δημοκρατίας στον αγώνα ενάντια στην εισβολή των ξένων ιμπεριαλιστών τα δύσκολα πρώτα χρόνια της επανάστασης, δεν ήταν από αυτούς που θα μπορούσαν να ανεχθούν την νέα τυραννία του κόμματος, τους περιορισμούς της ελευθερίας τους και την μετάθεση της εξουσίας από τον λαό στους νέους διαχειριστές.

Με το τέλος του εμφυλίου οι Λένιν, Τρότσκι κλπ. προσπάθησαν να επιβάλουν και να σταθεροποιήσουν την απόλυτη εξουσία του κόμματος. Διαβρώνοντας και στην ουσία καταργώντας τα Σοβιέτ και με την πρόφαση της ξένης εισβολής, τα είχαν μετατρέψει από πραγματικούς φορείς λαϊκής εξουσίας και αυτοδιοίκησης, σε άβουλα πiónια επικύρωσης των επιθυμιών και κατευθύνσεων του κόμματος.

Ο λαός πεινούσε στις πόλεις, οι κομματικοί επίτροποι αδιαφορούσαν για την κατάσταση, το κόμμα επέβαλε όλο και σκληρότερους περιορισμούς. Οι κροστανδιανοί ανέλαβαν να εκφράσουν τις επιθυμίες εκατομμυρίων επαναστατημένων.

Την 1η Μάρτη η ολομέλεια του Σοβιέτ της Κροστάνδης αποφασίζει την αποτίναξη του νέου ζυγού, συλλαμβάνει τους κομματικούς επίτροπους, διορίζει προσωρινή επαναστατική επιτροπή, κηρύσσει την Τρίτη Επανάσταση. Τα αιτήματά τους δεν είναι καινούρια. Εμπνέονται από τα ιδανικά των επαναστάσεων του 1905 και 1917.

Οι κροστανδιανοί ζητούσαν

1) Την προκήρυξη μυστικών εκλογών για νέα Σοβιέτ αφού τα παλιά δεν εκφρόζανε πλέον το λαό.

2) Την ελευθερία του λόγου και του τύπου για τους εργάτες, τους χωρικούς, τους αναρχικούς και τα σοσιαλ-δημοκρατικά κόμματα της αριστεράς.

3) Την ελευθερία του συνέρχεσθαι και την ελευθερία των συνδικαλιστικών οργανώσεων και των οργανώσεων των χωρικών.

4) Την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατούμενων, των εργατών, χωρικών, κόκκινων στρατιωτών και ναυτών, φυλακισμένων για διάφορα εργατικά και αγροτικά κινήματα.

5) Την εκλογή επιτροπής για τον έλεγχο των φακέλων των κρατουμένων στις φυλακές.

6) Την κατάργηση των πολιτικών τημάτων του μπολσεβίκικου κόμματος, που ενισχύονταν με χρήματα του λαού.

7) Την άμεση κατάργηση όλων των αποσπασμάτων των μπλοκ ελέγχου.

8) Την εξίσωση των μεριδίων τροφής για όλους, πλην αυτών που δουλεύουν σε ανθυγιεινές εργασίες.

9) Την κατάργηση της υπηρεσίας κομμουνιστών φρουρών στα εργοστάσια και της παρουσίας τους εκεί, εκτός αν αυτοί καλούνται από τους ίδιους τους εργάτες.

10) Πλήρη ελευθερία στους αγρότες να διαχειρίζονται τη γη τους και

να έχουν ζώα τα οποία πρέπει να τα φροντίζουν οι ίδιοι και βέβαια να μην χρησιμοποιούνε μισθωτή εργασία.

11) Να δίνεται από τον τύπο η πιο πλατιά δημοσιότητα των απόψεων των Σοβιέτ.

12) Να επιτραπεί ελεύθερα η βιοτεχνική παραγωγή που δεν χρησιμοποιεί μισθωτή εργασία.

Στις 6 Μάρτη, αρχίζουν οι μάχες μετά από τηλεσίγραφο των μπολσεβίκων για απελευθέρωση των κρατούμενων κομματικών επιτρόπων και επιστροφή στην "τάξη" και συνεχίζονται ως την πτώση της Κροστάνδης.

Η διαστρέβλωση των γεγονότων και η συκοφάντηση των επαναστατημένων που είχε αρχίσει από την αρχή της εξέγερσης, συνεχίστηκε και μετά από το τέλος της. Οι μπολσεβίκοι εγκαθίδρυσαν αμετάκλητα την μόπτα του γραφειοκρατικού τους συστήματος και έθεσαν τις βάσεις για την γέννηση του σταλινικού φαινομένου. Αρκετά χρόνια αργότερα ο εμπνευστής της σφαγής της Κροστάνδης Τρότσκι πληρωνόταν με το ίδιο νόμισμα, εξαγυρωμένο αυτή τη φορά από αυτό που εκείνος μαζί με το Λένιν έθρεψαν.

Η ιστορία της Κροστάνδης ήταν ένα μήνυμα για το τι θα επακολουθούσε σε ολόκληρη τη Σοβιετική Ένωση. Η ιστορία της Κροστάνδης είναι η μνήμη που πρέπει να κάνει απαγορευτική την επανεμφάνιση καταστάσεων και νοοτροπιών σαν αυτών των μπολσεβίκων. Η Κροστάνδη είναι μια σημαντική στιγμή της ιστορίας του αγώνα για ελευθερία και σαν τέτοια θα μείνει για πάντα στις καρδιές μας.

ΠΗΓΕΣ Κομμούνια της Κροστάνδης, εκδόσεις Διεθνής Βιβλιοθήκη
Οι Ιζέβιτες της Κροστάνδης, εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος

Η Παρισινή Κομμούνια του 1871 (σύντομο χρονικό)

Η ΚΟΜΜΟΥΝΙΑ του Παρισιού αποτελεί μια από τις σημαντικότερες στιγμές του παγκόσμιου αγώνα για ελευθερία και ισότητα. Είναι η μεγάλη αρχή και το φως που μάζεψε εκατομμύρια ανθρώπους και τους οδήγησε στην διεκδίκηση μιας ζωής πραγματικά ανθρώπινης. Μιας κοινωνίας απαλλαγμένης από την τυραννία της εξουσίας ενός κόσμου δημοκρατικού, ανεξάρτητου, αυτόνομου και βαθιά αλληλέγγυου για τα μέλη του.

Η υπόθεση της Κομμουνίας είναι κεφαλαιώδης και σίγουρα δεν μπορεί να καλυφθεί ολόκληρη στον περιορισμένο αυτό χώρο. Έτσι σε αυτό το πρώτο φύλλο θα περιορίσουμε την αναφορά μας στα σημαντικότερα γεγονότα που σημάδεψαν την Κομμούνια από την έκρηξη της έως την πτώση της.

Στο επόμενο τεύχος θα προσπαθήσουμε να παρουσιάσουμε το έργο και την σημασία της Κομμουνίας καθώς και τον ρόλο της στην παγκόσμια επανάσταση. Τα γεγονότα αρχίζουν περίπου τον Ιούλιο του 1870 όταν η Γαλλία κηρύπτει τον πόλεμο στην Πρωσία. Ήδη από τους προηγούμενους μήνες έχει εξαπολυθεί ένα κύμα βίας ενάντια στα μέλη της Διεθνούς με συλλήψεις και φυλακίσεις. Ο Ιούλιος βρίσκει την Διεθνή να διαδηλώνει ενάντια στον επερχόμενο πόλεμο και υπέρ της συναδέλφωσης των λαών. Τον Σεπτέμβριο ο γαλλικός στρατός καταρρέει και μαζί με αυτόν τον καθεστώς του Ναπολέοντα του Γ'. Στις 4 Σεπτεμβρίου εργάτες και εθνοφρουροί καταλαμβάνουν την βουλή και σχηματίζουν κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας και ζητούν τον εξοπλισμό του πληθυσμού. Στις 31 Οκτώβρη καταλαμβάνεται το δημαρχιακό μέγαρο. Η εθνοφρουρά ζητά τον σχηματισμό επαναστατικής κυβέρνησης, το κίνημα όμως καταστέλλεται από την αστυνομία. Την 1 Νοέμβρη ξεσηκώνεται ο λαός της Μασσαλίας και ιδρύει επαναστατική Κομμούνια. Τον Γενάρη του 1871 βομβαρδίζεται το Παρίσι. Στις 18 του ίδιου μήνα ανακηρύσσεται στις Βερσαλλίες η Γερμανική αυτοκρατορία, ενώ στις 22 κυβερνητικοί ανοίγουν πυρ εναντίον εργατών και εθνοφρουρών που αντιπρόκειναν στην συνθηκολόγηση του Παρισιού. Στις 29 Γενάρη το Παρίσι συνθηκολογεί.

Τον Φεβράριο του 1871 εκλέγεται νέα βουλή με πλειοψηφία μοναρχικών και οπαδών της συνθηκολόγησης, ενώ στο Παρίσι από τους 46 βουλευτές μόνο οι 6 είναι υπέρ της συνθηκολόγησης. Ο λαός και οι εθνοφρουροί αποφασίζουν να αντισταθούν. Ο λαός μεταφέρει κανόνια από τα περιχώρα στο κέντρο της πόλης.

Την 1 Μάρτη οι Γερμανοί καταλαμβάνουν τα Ηλύσια πεδία και η εθνοσυνέλευση δέχεται τους γερμανικούς όρους ειρήνευσης. Στις 18 Μάρτη η συνθηκολογούσα κυβέρνηση προσπαθεί να αφαιρέσει τα κανόνια από το Παρίσι. Ο λαός αντιστέκεται και ο στρατός συναδελφώνεται με τους εξεγερμένους. Η κυβέρνηση του Θιέρσου εγκαταλείπει την πόλη. Η Κομμούνια εγκαθιδρύεται. Το έργο της Κομμουνίας αρχίζει αμέσως μετά την ανακήρυξη της στις 28 Μάρτη. Στις 22 Απριλίου με διάταγμα ορίζεται όριο ανωτάτου μισθού και διαχωρίζεται η εκκλησία από το κράτος.

Στις 3-4 Απριλίου οι κομμουνάριοι βαδίζουν κατά των Βερσαλλιών. Οι Φλουράν και Ντυβάς από τους ηγέτες της Κομμουνίας τουφεκίζονται από τα κυβερνητικά στρατεύματα. Οι κομμουνάριοι απαντάνε με μαζικές εκτελέσεις κυβερνητικών που είχαν συλληφθεί ως όμηροι τις πρώτες ώρες της εξέγερσης. Στις 28 συγκροτείται επιτροπή κοινής σωτηρίας. Αποφασίζεται Λαϊκή δωρεάν εκπαίδευση και απαγόρευση της νυχτερινής εργασίας.

Στις 21 Μαΐου αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση. Οι κυβερνητικοί εισχωρούν στο Παρίσι από τις εγκαταλειμμένες νοτιοδυτικές πύλες.

Στις 23 Μαΐου η Μουμάρτη πέφτει μετά την Μπατινιόν αλλά αντίστροφη συνεχίζεται. Στις 24 του μήνα οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι βάζουν φωτιά στο δημαρχείο της 11ης περιφέρειας. Οι μάχες εξελίσσονται σε σφαγή. Στις 25 συνεδριάζουν για τελευταία φορά οι Κομμουνάριοι αντιπρόσωποι. Στις επόμενες δύο μέρες τα επαναστατημένα διαμερίσματα πέφτουν το ένα μετά το άλλο. Οι σφαγές των επαναστατημένων κομμουνάριων συνεχίζονται από τους νικητές κυβερνητικούς. Στις 28 Μάρτη το τελευταίο οδοφράγμα του Τεμπλό πέφτει στα χέρια των κυβερνητικών.

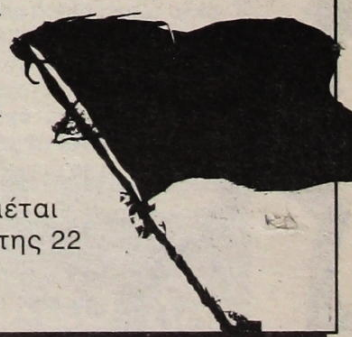
Η Κομμούνια θρήνησε 40.000 νεκρούς και εξόριστους. Σε πείσμα όμως όλων εξακολούθησε να μένει ζωντανή στην μνήμη και τις καρδιές των λαών..

18 ΜΑΡΤΙΟΥ 1871: Εγκαθιδρύεται η Παρισινή Κομμούνια μετά τη συναδέλφωση στρατού και πληθυσμού.

18 ΜΑΡΤΙΟΥ 1921: Καταστέλλεται από τον Τρότσκι σε ένα λουτρό αίματος η κομμούνια της Κροστάνδης. Η μπολσεβίκικη θηριωδία θριαμβεύει.

20 ΜΑΡΤΙΟΥ 1933: Ιδρύεται το Νταχάου

22 ΜΑΡΤΙΟΥ 1968: Γεννιέται στην Ναντέρ το κίνημα της 22 Μάρτη.

Τουρκία: Ακροβατώντας πάνω από το χάος

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ κοινωνία πλήρωσε ολόκληρο τον 20ο αιώνα πολύ ακριβά τη στρατηγική θέση που κατέχει η Τουρκία στον παγκόσμιο άτλαντα. Το πνεύμα με το οποίο την αντιμετώπισαν ήδη από τις αρχές του 19ου αιώνα οι μεγάλες δυνάμεις της εποχής (Αγγλία, Γαλλία, Αυστρία και Ρωσία) μένει ανεξίτηλα χαραγμένο πάνω της μέχρι σήμερα: η Τουρκία ήταν, είναι και θα είναι ένα σημαντικό πioni στην παγκόσμια στρατηγική και δεν πρέπει ποτέ να πάψει να είναι πioni.

Κάποιες από τις πιο σημαντικές σελίδες της ιστορίας αυτής της χώρας γράφτηκαν σε ξένες πρωτεύουσες, στο Παρίσι, στο Μοντρέ, στη Λοζάννη, στο Λονδίνο και, τις τελευταίες δεκαετίες, σε αίθουσες συνεδριάσεων της CIA και του αμερικανικού Πενταγώνου. Οι κάθε είδους «προστάτες» της δεν την έχασαν ποτέ από τα μάτια τους. Στήριξαν την οικονομική της ανάπτυξη τόσο, ώστε να συγκροτηθεί μια αστική τάξη αρκετά δυνατή για να πάρει τα ηνία της πολιτικής εξουσίας, αρκετά αδύναμη όμως για να πάψει να είναι εξαρτημένη από το εξωτερικό και να μπορέσει να δημιουργήσει μια αυτοτροφοδοτούμενη ανάπτυξη. Δεν επέτρεψαν ποτέ δηλαδή στην Τουρκία να μετεξελιχθεί σε ένα δυτικού τύπου αστικό κράτος.

Εσωτερική και εξωτερική πολιτική δεν διαχωρίστηκαν ποτέ στην περίπτωση του τουρκικού κράτους. Η Δύση έθρεψε τον τουρκικό μιλιταρισμό (όπως αντίστοιχα και τον ελληνικό) έτσι ώστε να είναι αρκετά ισχυρός για να δημιουργεί μια ελεγχόμενη αστάθεια σε ολόκληρο των χώρων των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής, ωθώντας και τις γειτονικές χώρες σε μια αντίστοιχη εξάρτηση. Ταυτόχρονα χρησιμοποίησε αυτό το μιλιταριστικό μηχανισμό για να θρέψει τον εθνικισμό της τουρκικής κοινωνίας και να επιβάλλει δικτατορίες ενάντια στο ισχυρό επαναστατικό κίνημα της χώρας.

Η Τουρκία καταδικάστηκε να είναι για πάντα μια τριτοκοσμική χώρα. Μια χώρα γεμάτη φτώχεια, εξαθλίωση, καταστολή, μια χώρα στην οποία όμως οι τεράστιες ταξικές αντιθέσεις δεν πρέπει ποτέ να εκραγούν σε επανάσταση. Η Δύση προσπάθησε με κάθε τρόπο να επιβάλλει στην τουρκική κοινωνία έναν εξαρτημένο απ' αυτήν φασισμό και τώρα βλέπει έκπληκτη να το πληρώνει αυτό με την ανάπτυξη ενός εχθρικού γι' αυτήν ισλαμικού φονταμενταλιστικού κινήματος. Για μια ακόμη φορά στην ιστορία, οι ίδιες συνθήκες που ευνοούν τον ταξικό πόλεμο, οδηγούν στον ολοκληρωτισμό.

Η τωρινή τελωνειακή ένωση της Τουρκίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση είναι τελικά μια ακόμη σκηνή στο ίδιο έργο. Η πολιτική και οικονομική πρόσδεση της Τουρκίας στη Δύση πρέπει να ενισχυθεί ακόμη περισσότερο, για να αντιμετωπιστεί μια κοινωνία που ολισθαίνει σταθερά στο χάος. Στην ανάγκη θα πάρουν και άλλα τέτοια μέτρα και έσως αργότερα επιβάλουν μια ακόμη στρατιωτική δικτατορία. Ένα πράγμα όμως δεν φαίνεται να μπορούν να το συνειδητοποιήσουν: αφού έσπειραν ανέμους, θα θερίσουν θύελλες...

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗ ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΗ ΕΝΩΣΗ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ - ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Μυθολογίες περί γεωργίας...

Ήταν όλοι εκεί... Πρώην στρατιωτικοί, διπλωμάτες, «έγκυροι αναλυτές», ακαδημαϊκοί, καθηγητές, οικονομολόγοι, δικηγόροι, πολιτικοί, δημοσιογράφοι, «ανεξάρτητοι» συνεργάτες. Για να μας εξηγήσουν, περιγράφουν, αναλύσουν, εντυφύσουν, σχολιάσουν τις συνέπειες της τελωνειακής ένωσης Τουρκίας - Ευρωπαϊκής Ένωσης. Και τελικά να πνίξουν μέσα σε κόλλες ολόκληρες από χαρτί την ίδια την πραγματικότητα του σημερινού κόσμου μας.

ΚΑΤΑΡΧΗΝ δύο λόγια για την τελωνειακή ένωση. Με αυτήν, παύουν να επιβάλλονται τελωνειακοί δασμοί και ποσοστάσεις στις εξαγωγές προϊόντων ανάμεσα στις 15 χώρες-μέλη της Ε.Ε. και την Τουρκία. Κανένας ποσοτικός περιορισμός και κανένας δασμολογικός φόρος δεν μπορεί πια να επιβληθεί στα τουρκικά προϊόντα που εξάγονται στην Ε.Ε. ή αντίστροφα. Υπάρχει μόνο μια ποιοτική διαφορά. Η Τουρκία διατηρεί το δικαίωμα να δώσει εξαγωγικές ενισχύσεις στα προϊόντα της με χρηματοδότηση από τα δικά της κονδύλια, ενώ οι χώρες της Ε.Ε. μπορούν να δώσουν μόνο ενισχύσεις στην παραγωγή με απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και με χρηματοδότηση του Ευρωπαϊκού Ταμείου. Το τελικό αποτέλεσμα είναι ότι αναμένεται να φτηνά τουρκικά αγροτικά και βιομηχανικά προϊόντα να αυξήσουν έντονα την παρουσία τους στις ευρωπαϊκές αγορές, πληττοντας κυρίως την αντίστοιχη παραγωγή της Ισπανίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας και της Ελλάδας. Είναι ένα από τα σημεία στα οποία δώσαν μεγάλη έμφαση οι αστικές φυλλάδες τις τελευταίες μέρες.

Ποια γεωργία;

Ποια γεωργία όμως θα πληγεί; Αυτό που φρόντισαν να κρύψουν όλοι οι «αναλυτές» είναι ότι η γεωργία του ευρωπαϊκού Νότου είναι ήδη κατεστραμμένη με αποφάσεις της ίδιας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και των εθνικών κυβερνήσεων, χρόνια τώρα.

Με τη διεύρυνση της ΕΟΚ τη δεκαετία του '80, πρώτα με την ένταξη της Ελλάδας και έπειτα της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, η ήδη πλεονασματική αγροτική παραγωγή της Ιταλίας και της Γαλλίας έγινε προβληματική. Θάλασσες από λάδι και κρασί και βουνά από εσπεριδοειδή και οπωροκηπευτικά δεν είχαν που να διατεθούν, δεδομένου ότι οι ευρωπαϊκές αγορές ήταν πλήρεις. Μικρό μόνο μέρος τους μπορούσε να ελαχιστοποιήσει σε άλλες βιομηχανικές χώρες εκτός της ΕΟΚ, ενώ το υψηλό τους κόστος - απόρροια της εντατικής εκμηχανισμένης γεωργίας - έκανε, με οικονομικούς όρους, αδύνατη την εξαγωγή τους στον Τρίτο Κόσμο. Απειρολάχιστο μόνο μέρος δόθηκε σε καμία Αιθιοπία ή Σουδάν. Παρόλο που οικονομικά και τεχνικά είναι εφικτό το πλεόνασμα της παραγωγής να δωριθεί σαν ανθρωπιστική βοήθεια στους εξαθλιωμένους του Τρίτου Κόσμου, πολιτικά ισοδυναμεί με αυτοκτονία. Αν οι λαοί πάψουν να πεινάνε, μπορεί ίσως και να αρχίσουν να σκέφτονται. Ενώ όσο γεμίζουν στρατόπεδα προσφύγων στη κεντρική Αφρική, μπορούν μόνο να ευγνωμονούν τους υψηλούς προστάτες τους. Για τους ίδιους ακριβώς λόγους αυτά τα αγροτικά προϊόντα δεν μπορούν και δεν πρέπει να μοιραστούν στους απόκληρους των ιδίων των ευρωπαϊκών κοινωνιών.

Τελικά η μόνη λύση που απέμεινε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή ήταν να οδηγήσει όλο αυτό το πλεόνασμα της αγροτικής παραγωγής στις χωματερές. Μια τέτοια λύση δεν μπορούσε παρά να είναι βραχυπρόθεσμη και τελικά μη βιώσιμη. Μια δεύτερη δυνατότητα που επιδιώχθηκε ήταν ένας της αγροτικής παραγωγής να αναδιարθρωθεί και να στραφεί σε πιο εξωτικά προϊόντα, όπως το αβοκάντο και οι μπανάνες. Ξαν λύση όμως ήταν μικρό βεληνεκούς, αφού αφορούσε μόνο ένα μικρό τμήμα του αγροτικού τομέα.

Όχι πάντως οι μικροκαλλιέργειες

Η μόνη πραγματική λύση ήταν η κατάρρευση της αγροτικής τάξης. Αν ζούσε ο Χίτλερ θα το ονόμαζε Τελική Λύση, τελικά όμως αυτό το έκτρωμα ονομάστηκε Κ.Α.Π. - Κοινή Αγροτική Πολιτική. Το σκεπτικό της ήταν απλό σαν το αυγό του Κολόμβου: αφού δεν χρειάζονται τόσα πολ-

λά αγροτικά προϊόντα, δεν χρειάζονται και οι αγρότες που τα παράγουν.

Έτσι άρχισε μια πολιτική ολοένα και πιο χαμηλών επιδοτήσεων σε ένα ολοένα και μικρότερο τμήμα της παραγωγής. Σε πολλές περιπτώσεις οι επιδοτήσεις δόθηκαν για έβα περιορισμένο χρονικό ορίζοντα. Σε άλλες περιπτώσεις (όπως στις ελιές και στα αμπέλια) δόθηκαν κίνητρα για την εκρίζωσή τους. Ποτέ όμως δεν σταμάτησε η ροή κεφαλαίων από το Ευρωπαϊκό Ταμείο για επενδύσεις σε μηχανοτεχνικό εξοπλισμό, θερμοκηπιακές μονάδες και αρδευτικά έργα (όπως η εκτροπή του Αχελού).

Το σύνολο σχεδόν των επιδοτήσεων που δόθηκε για επενδύσεις στον αγροτικό τομέα τα τελευταία δέκα χρόνια, αφορούσε κυρίως μεγάλες γαιοκτησίες σε εύφορα εδάφη με σύγχρονο εξοπλισμό και προσανατολισμένες στην ένταση κεφαλαίου. Πράγμα που σημαίνει ότι το κλασικό γεωργικό μοντέλο του ευρωπαϊκού Νότου, με τη μικρή οικογενειακή ιδιοκτησία σε ορεινά ή ημιορεινά τοπία με πεπαλαιωμένους τρόπους παραγωγής, έπρεπε να εξαφανιστεί. Αν αυτό αφορούσε ολόκληρη την κεντρική Ισπανία και Γαλλία, τη νότια Ιταλία και το μεγαλύτερο τμήμα της Ελλάδας, λίγο ενδιαφέρει τους μεγαλόσχημους των Βρυξελλών.

Ο γεωργικός τομέας δεν μπορεί να παραμείνει έτσι όπως είναι στο σύγχρονο καπιταλισμό, φτάνοντας να απασχολεί έως και το 20% του εργατικού δυναμικού. Η κλασική γεωργική παραγωγή πρέπει να μετασχηματιστεί σε γεωργικό κεφάλαιο, πλήρως εκμηχανισμένου, ευέλικτου και δυναμικού, που να παράγει λιγότερα σε μεγαλύτερες μονάδες με περισσότερο παραγωγικότητα. Ονειρεύονται δηλαδή μια γεωργία που να απασχολεί το 5% περίπου του εργατικού δυναμικού.

Χάθηκε το 15%;

Και το υπόλοιπο 15% τι θα γίνει; Είναι πιθανό στις αρχές της δεκαετίας του '80 οι εξουσιαστές να πίστευαν ότι οι τότε υψηλοί ρυθμοί ανάπτυξης του ΑΕΠ θα συρρίκνυν, οδηγώντας σε σταδιακή και ομαλή μετατροπή των αγροτών σε νέο βιομηχανικό προλεταριάτο. Η ύφεση από τα

μέσα της προηγούμενης δεκαετίας μπορεί να ανέτρεψε τα σχέδιά τους, με κανένα τρόπο όμως δεν αναιρέσει τις προοπτικές τους. Η καταστροφή της αγροτικής τάξης συνεχίζεται, οδηγώντας ένα μεγάλο τμήμα της στην εξαθλίωση και τη μετανάστευση. Και ακόμη, στις μεγάλες αγροτικές εξεγέρσεις που συγκλονίζουν τη Γαλλία, απλώνονται στην Ισπανία και σαν απόχλο βιώνουμε στην Ελλάδα (όπως τώρα με τους καπνοπαραγωγούς).

Κι όμως ιδιαίτερα στην Ελλάδα, οι αστικές φυλλάδες και οι «έγκυροι» αναλυτές θα προσπαθήσουν να μας πείσουν για ακόμη μια φορά ότι οι τούρκοι φταίνε για όλα. Είναι πιθανό και εδώ να δούμε εξαγριωμένους αγρότες να καταστρέφουν φορτία από τουρκικά αγροτικά προϊόντα, κατά το πρότυπο των γαλ-

λων συναδέλφων τους που χύνουν γερμανικά κρασιά. Και τότε θα είναι δύσκολο να εξηγήσεις ότι ο τούρκος, ο έλληνας, ο γερμανός και ο γάλλος αγρότης συντρίβονται κατά τον ίδιο τρόπο από το μεγάλο αγροτικό κεφάλαιο και την καπιταλιστική αναδιάρθρωση.

Αντί επιλόγου...

Τελικά δηλαδή, η τελωνειακή Ένωση της Τουρκίας με την Ε.Ε. απλά θα οξύνει τα ήδη υπαρκτά προβλήματα των αγροτών του ευρωπαϊκού Νότου, με κανένα τρόπο όμως δεν θα τα δημιουργήσει. Ο πραγματικός εχθρός της αγροτικής τάξης στοργυλλοκάθεται σε οβάλ τραπέζια, έχει αβρά χέρια και θα είναι αμειλικτος μέχρι το τέλος. Αν τα καταφέρει...

...και κλωστοϋφαντουργίας

ΠΑΡΟΜΟΙΑ είναι και η φιλολογία για την κλωστοϋφαντουργία. Υποτίθεται δηλαδή, ότι η τελωνειακή ένωση Ε.Ε. - Τουρκίας, θα οδηγήσει στον μαρσισμό και στην εξαφάνιση την ελληνική κλωστοϋφαντουργία. Και λαϊκίστικα βέβαια, οι φυλλάδες κλαίγονται για τις χιλιάδες θέσεις εργασίας που θα χαθούν.

Υπάρχουν πολλά πράγματα που ξεχάσαν να μας πουν οι κ.κ. αναλυτές. Πρώτα απ' όλα πώς διαμορφώνονται οι ίδιες οι σχέσεις παραγωγής στην ελληνική κλωστοϋφαντουργία. Ξέχασαν να μας πουν για τη δουλειά σε φασόν, τα ανύπαρκτα ένσημα, τα τρισάβλια μεροκάματα, τις εναλλασσόμενες βάρδιες, τα εργατικά ατυχήματα. Για το τεράστιο -γυναικείο κυρίως- εργατικό δυναμικό που δεν το καλύπτει κανένα Ταμείο και καμιά συλλογική σύμβαση εργασίας. Και ακόμη για τις απολύσεις χωρίς αποζημίωση και τις κακοπληρωμένες -υποχρεωτικές όμως- υπερωρίες.

Και μην φανταστεί κανένας ότι τις επιδοτήσεις που αξιώνει η ελληνική κυβέρνηση, για να άρει το βέτο της για την τελωνειακή ένωση, τις προορίζει για τους εργάτες. Στα ίδια κακομούτσουνα αφεντικά θα πάνε πάλι, όπως πήγαιναν πάντοτε.

Η ελληνική κλωστοϋφαντουργία δεν απειλείται από την τουρκική. Αν οδεύει προς την εξαφάνιση είναι γιατί χρόνια πριν τα αφεντικά αποφάσισαν πως δεν αξίζει πια να ασχολούνται μαζί της. Για να επιβιώσει στο σύγχρονο κόσμο μας, θα έπρεπε προ πολλού να γίνουν επενδύσεις έντασης κεφαλαίου σε μηχανοτεχνικό εξοπλισμό. Αντί γι' αυτό όμως, η κλωστοϋφαντουργία έγινε μια από τις

μεγαλύτερες βιομηχανίες παραγωγής προβληματικών επιχειρήσεων.

Για το σύγχρονο καπιταλισμό, κλασικές βιομηχανικές μονάδες όπως η κλωστοϋφαντουργία, οι μεταλλευτικές επιχειρήσεις, τα ναυπηγεία δεν έχουν ιδιαίτερη αξία. Είναι οριακά αποδοτικές σαν μονάδες έντασης κεφαλαίου, έτσι είναι καλύτερα να μεταφερθούν σε ασιατικές χώρες με ανύπαρκτα μεροκάματα -όπως η Τουρκία- ή να κλείσουν. Για το ελληνικό κεφάλαιο και ιδιαίτερα για τα πιο δυναμικά κομμάτια του, απόδοση μπορεί να υπάρχει μόνο μέσα από τη διείσδυση σε καινούργιες αγορές, όπως αυτές που δημιουργήθηκαν από την κατάρρευση του Ανατολικού μπλοκ. Τα επενδυμένα κεφάλαια του ελληνικού καπιταλισμού ελέγχουν ήδη μεγάλα μερίδια παραγωγής και αγοράς στα Βαλκάνια σε βιομηχανικά αγαθά όπως το πετρέλαιο και τα τρόφιμα και έχουν στρατηγική παρουσία στο εμπόριο, στο τραπεζικό τομέα και στη ναυτιλία. Η κλωστοϋφαντουργία δεν προσφερόταν για κάτι τέτοιο.

Τελικά, ανάμεσα στην ηλιθιότητα και στη χειραγώγηση, απλώνεται ένα τεράστιο πεδίο που το αρνούμαστε ολοκληρωτικά. Για μας οι τούρκοι δεν είναι δαίμονες που με κάθε τρόπο προσπαθούν να αφανίσουν τους έλληνες. Για μας τόσο η Τουρκία όσο και η Ελλάδα είναι δύο ακόμα εθνικά κράτη του καπιταλιστικού κόσμου, τον οποίο και πρέπει να συντρίψουμε. Καθετί άλλο θα μοιάζει με τις μυθολογίες που διαβάσαμε τον τελευταίο καιρό....

Μ.Κ.

Τουρκία και Ευρωπαϊκή Ένωση

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΈΝΩΣΗ δεν είναι ιεραπόστολος στις υποθέσεις της δημοκρατίας, της σταθερότητας, της ευημερίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στον κόσμο, αλλά μια δομή για την κατάκτηση της παγκόσμιας ηγεμονίας του κεντρικού ευρωπαϊκού κράτους. Μια τέτοια Ευρώπη εντάσσεται χοντροκομμένα σε έναν πυρήνα και διαφορετικούς κύκλους, που όσο μεγαλώνει η απόσταση από τον πυρήνα, τόσο βαρβαίνει η λειτουργικότητα τους. Έχει όμως και τα σύνορα της: στην ανατολή τις βαλτικές χώρες, στο νότο την Μεσόγειο θάλασσα και νοτιοανατολικά τα Βαλκάνια.

Αυτά τα σύνορα δεν σταθεροποιούνται μόνο με την σοβιετική κουλτούρα της εστιακής δύσης αλλά εξηγείτε επίσης και με την ηγεμονικοπεριφερειακή επιδεκτικότητα. Πως η Ρωσία και τα άλλα συναφή κράτη δεν εντάσσονται «έτσι απλά» και δεν μπορούν να επικρατήσουν από τον ευρωπαϊκό πυρήνα δεν χρειάζεται να το εξηγήσουμε εδώ.

Η Τουρκία (μαζί με το Κουρδιστάν) αυτόν τον καιρό είναι σε πρώτο στάδιο βιομηχανικού αγροτικού κράτους, πλούσιο σε πρώτες ύλες, μεγάλη τουριστική δύναμη και επίσης έχει τις κεντρικές πηγές νερού της κεντρικής ανατολής (του Ευφράτη και του Τίγρη). Ταυτόχρονα έχει, αντίθετα με τα δυτικά κράτη, πολιτική και οικονομική σύμβαση στα ισλαμικά κράτη της πρώην σοβιετικής ένωσης. Με αυτό, θα υπήρχε διαθρησκευτική βάση για μια περιφερειακή ηγεμονική δύναμη της Τουρκίας.

Το εμπόδιο για κάτι τέτοιο είναι η μεγάλη εξάρτηση της από την Ευρώπη (χρηματική, «στρατιωτική βοήθεια», συνάλλαγμα), ο πόλεμος στο Κουρδιστάν και η οικονομική ασταθής κατάσταση. Εδώ είναι και το ζήτημα του ανταγωνιστικού ενδιαφέροντος: η Ευρώπη θέλει να κρατήσει την Τουρκία σαν αγορά διαθέσεων, να εξασφαλίσει την επιρροή πάνω στο νερό της ανατολής, και να έχει πρόσβαση μέσω της Τουρκίας στα ανατολικά κράτη. Επομένως πρέπει το Κουρδιστάν - εκεί αρχίζει ο Ευφράτης και ο Τίγρης - να είναι κάτω από τον τουρκικό έλεγχο. Ταυτόχρονα δεν πρέπει η Τουρκία

να έχει αυτόνομη βάση για εξέλιξη, που σημαίνει ότι πρέπει να παραμείνει εξαρτημένη και αποσταθεροποιημένη. Αυτό αντιφάσκει σε μια λύση του «κουρδικού προβλήματος».

Η Τουρκία δεν θέλει, για τους προαναφερόμενους λόγους να χάσει τον έλεγχο πάνω στο Κουρδιστάν, παρόλο που είναι απαραίτητο ένα τέλος του πολέμου στο Κουρδιστάν. Πάνω σ' αυτό δεν προβλέπεται, ούτε πολιτική λύση (έλλειψη θέλησης), ούτε στρατιωτική λύση (αυτό προϋποθέτει την εξόντωση του κουρδικού λαού, το οποίο δεν γίνεται). Το μόνο αμανάτι της Τουρκίας ενάντια στην Ευρώπη είναι ο προσανατολισμός της Τουρκίας στην USA και στον ισλαμικό κόσμο. Με αυτή την απειλή μπορούσε η Τουρκία και στο παρελθόν να πάρει παραχωρήσεις από την Ευρώπη, βλέπε την απαγόρευση και την δίωξη του ΡΡΚ στην Γερμανία. Η ευρωπαϊκή πολιτική απέναντι στην Τουρκία είναι σηματοδευμένη από σύνδεση με ενσωματωμένο μοχλό απόστασης. 30 χρόνια τώρα η Τουρκία καταφέρεται με διαπραγματεύσεις για προσλήψεις και τελωνιακές συμφωνίες και έτσι να προσαρμόσει την οικονομία της σύμφωνα με τις ανάγκες της Ευρώπης. Κίνητρο ήταν πάντα η βιομηχανική εξέλιξη της στην ευρωπαϊκή Ένωση. Αφορμές για την απόκρουση ήταν μια η καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και μια η Κύπρος.

Σήμερα, η ενωμένη Ευρώπη βλέποντας τον κίνδυνο σε μια στροφή της πολιτικής στην Τουρκία σε καθαρά φονταμενταλιστική, της δίνει ελπίδες για ένταξη της στην Ευρώπη κάνοντας την τελωνιακή ένωση. Ποιο κερδοζόμενη βγαίνει βέβαια η ενωμένη Ευρώπη και το βιομηχανικό της λόμπι, μιας και τα προϊόντα της θα γίνουν φτηνότερα και επομένως πιο ανταγωνιστικά έναντι των αμερικανικών, ιαπωνικών κλπ. Η Τουρκία είναι αυτή που χάνει και χάνει πολλά, αλλά από την άλλη ισχυροποιεί την θέση της στις ισλαμικές και αντικοιτικές χώρες αφού γίνεται ο «δρόμος» για την Ευρώπη.

(Μετάφραση από το Zensur Nr50)